

picat i lligat

curs 2007-08 - any V - núm. 8

10 anys
fent música

**CONSERVATORI PROFESSIONAL
DE MÚSICA D'ONTINYENT**

Concerts de Primavera

9, 10 i 11 d'abril de 2008

a les 18.00 hores

Saló d'Actes

CONSERVATORI
PROFSSIONAL
DE MÚSICA
D'ONTINYENT

10è aniversari

Sumari

BATUTET

Mascota del Conservatori

- Saluda del director	4
- Especial 10é Aniversari	
- Aniversari del Conservatori Professional de Ontinyent	5
- 10 anys fent música	6
- Ens han dirigit...	8
- Conta'ns com va passar!!	11
- Conservatori diga'm?	14
- 10 anys de l'especialitat de Fagot	15
- Felicitacions	16
- Estudi mèdic de l'aparell emissor dels metalls	19
- Bach y la numerología bachiana	20
- L'aparició de la música instrumental	22
- Comentaris sobre educació i ensenyaments musicals	24
- El violí més famós del món mai no ha donat un concert	26
- Una classe amb bona harmonia	27
- La Tuba, la gran desconeguda	28
- Concert a l'estranger	30
- Exposició Fotogràfica	31
- Transportem la música	32
- L'aparell afinador	34
- Informació Consell Escolar	36
- La LOE i els conservatoris	37
- La Batuteca recomana	38
- Anecdotal musical	41
- Passatemps	43
- Agenda	45
- Cites i frases	46

picat i lligat curs 2007-08 - any V - núm. 8

Edita:
CONSERVATORI PROFESSIONAL
DE MÚSICA D'ONTINYENT

Coordinen:
Jose Vicente Rosell Climent
Noelia Ferrando Arbona

Dipòsit Legal:
V-1542-2008

Disseny, impressió i maquetació:
Gráficas Minerva Sucesores, S.L.
www.graficasminerva.es

Col·laboren:
Josep Manel Garcia, D. Luis Blanes,
Ricardo Ortega, Joanjo Albinyana,
Jose Luis Balaguer, Oscar Esplà,
Juanjo Silvestre, Jesús Gascó, Rafaela Montés,
Martin Colomer, Ximo Vidal, Irene Martí,
Montse Tortosa, Marina Giménez i
Neus Blasco

Moltes gràcies a tots aquells que ens han felicitat en aquest aniversari.

Saluda del Director

Aquesta publicació va nèixer amb l'esperança que esdevinguera un vehicle de comunicació al si de la comunitat educativa del Conservatori d'Ontinyent, resseguint el principi: *havent la necessitat, si tenim l'oportunitat, existeix l'obligació de fer*.

L'aleshores director, Ricardo Ortega Sansaloni, feu la salutació primera. Hui, després d'uns quants anys, refem una salutació a l'editorial, per tal de renovar el compromís amb aquest mitjà de relació la vida i aprofitament del qual mira cap al futur amb ganes de continuació. No hi ha cultura sense continuïtat, i amb molta força, aquest conservatori vol promoure la cultura, sempre sabent que la cultura unida a l'educació farà sempre millorar la societat, impel·lint cadascuna de les persones, nota rere nota, compàs rere compàs.

Joanjo Albinyana, director del conservatori després de Ricardo, reafirmà la importància d'aquest mitjà per tal de posar en contacte la il·lusió amb la quotidianitat del treball, i la revista del conservatori es mantenia per la voluntat de les persones que la construïen, afegint-li com a *plus*, el segell propi de les persones participants. Sí, la familiaritat fa que, de vegades, no faça falta la firma per tal de reconèixer darrere d'un escrit al comunicant.

La familiaritat ben entesa, no és la que en patir-la emmordassa els companys, tampoc no és la que condueix un centre educatiu per la via de la immobilitat amagant els excessos corporativistes de cada sector que compon la comunitat. La familiaritat mai no pot suposar-se negativa ni com a obstacle a la superació positiva. La familiaritat deu ser un recull de forces il·lusionades cap a la renovació constant del medi, a fi que sempre estiga a punt per als qui vindran, als quals, els qui estem els fem arribar el testimoni. Familiaritat no deu ser mirar-se el melic i creure's que el món gira al nostre voltant. Familiaritat, en un conservatori deu ser mirar-se a l'espill del que queda a fer i posar-se a fer amb la confiança mútua de cada sector de la comunitat. Probablement, és així i sols així, que un conservatori de música responga eficaçment i positiva, a la demanda que se li reclama.

Aquest curs 2007/2008, ja n'hem complert deu intentant definir un centre concret dins d'un marc incert de transició i canvi constatat de la societat. Principis, reptes i indefinicions han

jugat paers diversos i ens han fet perdre, sovint, l'esperança que només amb les ganes i la il·lusió podíem arribar a oferir allò que desitgem com a cos docent amb les millors condicions i a tots els nivells. Malauradament, després de deu cursos d'oficialitat d'alt nivell, continuem sent les persones, individualment, les qui assumeixen els compromisos en general, i moltes menys, les que fan seu el compromís del conservatori d'Ontinyent en particular: Com serà el conservatori d'Ontinyent d'ací deu anys? Que pense qui més puga pensar.

Cal dir, que els alumnes eixits del nostre centre fins al moment, també deuen tenir una opinió contrastada i una posició crítica que mai no ens ha tornat, per tant, no podem fer avaluació exhaustiva, sols suposem. Tanmateix, bandejant allò purament anecdòtic, aquest centre ha comptat amb persones excel·lents com a alumnes, que més tard o més prompte tornaran a fer-se'n càrrec del conservatori del futur. I seran els seus fills i els nostres els alumnes. Eixe conservatori estem fent-lo nosaltres, els qui ara estem, dia a dia.

L'administració ha renovat alguns paràmetres normatius per mitjà de nous decrets que dedueixen, *per se*, que el futur està definit en la mesura que no es defineix. Queda en mans de les persones i de les comunitats educatives un ampli tram de gestió formativa que convida a plantejar noves perspectives, basades en l'experiència contemporània al procés educatiu. Qui sap? Potser en breu trobem que formar músics, arribar a ser músics, i escoltar els músics forma part d'una cultura ancestral que lluny d'apuntar a concepcions alienes i llunyanes, apunta a perpetuar la conservació dels principis que, des de sempre, han fet del fenomen musical el que és: una manifestació sincrònica del desfici cultural de cada temps en cada poble.

Dec felicitar als responsables de l'elaboració i redacció de la revista del conservatori. Ells fan possible una part important de la comunicació dins d'aquesta família.

Aquesta publicació i cadascuna que n'isca de nova, ve a ser una *Coda* i un *Da Capo*, en l'obra cultural en què irremeiablement ens hem submergit: *que vaja de bo per a tots!!*

Josep Manel Garcia Company
Director del Conservatori

Aniversario del Conservatorio Profesional de Ontinyent

Hace unos días me visitaron los dos "cap d'estudis" del Conservatorio Profesional de Música de Ontinyent, y me rogaron que, con motivo del décimo aniversario (1997-98/2007-08) de la integración del Conservatorio de la ciudad a la red de Centros Oficiales de la Consellería de Educación de la Comunidad Valenciana, les dedicara unas frases de felicitación por los proyectos realizados, por las muchas actividades cumplidas con éxito y con resultados satisfactorios, en fin, por las ilusiones llevadas a cabo con un auténtico espíritu vocacional y de servicio a las personas que la sociedad ha puesto bajo su tutela, para hacer de ellos músicos integrales, o, en otras palabras, músicos profesionales honestos y dotados de una formación artística completa.

Pues bien, yo cumplo sus deseos y felicito de todo corazón a todos los que han contribuido a que esos anhelos hayan sido una realidad y que no desvanezcan en el futuro, manteniendo viva la llama de sus ideales y planes de superación, con mis votos para que esta labor continúe siempre.

Con estas palabras ya quedaría zanjada y cumplida la petición solicitada por los "cap d'estudis", a su vez, responsables de la redacción de una publicación que, con este motivo se publicará en dicho Centro, pero yo no me puedo resignar a que la efeméride quede tan despojada y desnuda de lo que realmente significó en el contorno cultural de la ciudad de Ontinyent. Tengo que añadir hechos tan fundamentales que reconstruyen no sólo la historia del Centro Musical "J. Melchor Gomis", sino los antecedentes que dieron forma, experiencia y solidez a lo que más tarde fue, y ahora celebramos su décimo año de existencia, el Conservatorio de Grado Medio.

El 24 de noviembre de 1975, se inaugura, después de su restauración definitiva y muchos debates por la elección del edificio, el primer centro Musical, en la c/ Subida del Santo Angel (La Bola), lugar que la ciudad en ese momento tiene disponible para atender la formación artística de sus ciudadanos, bajo la tutela y supervisión del Conservatorio Superior de Música de Valencia. Aunque el Conservatorio —esta fue la primera denominación del centro—, como acabo de decir, se inauguró de forma solemne el 24 de noviembre de 1975, ya desde el 11 de septiembre del mismo año, principio de curso, funcionaba a pleno rendimiento.

En sesión municipal de 11 de octubre del mismo año se nombra Director del Centro al Rvdo. Padre Vicente Pérez—Jorge y el 24, del mismo mes y año, el Ayuntamiento por unanimidad toma el acuerdo de designar el nombre de "José Melchor Gomis", ilustre músico de Ontinyent, al recién inaugurado Centro musical de la Ciudad. El 8 de noviembre de 1975 el Director del Centro, P. Vicente Pérez—Jorge, propone al Excmo Sr. Alcalde de la Ciudad, como Secretario del Centro a Don José María Ferrero Pastor, propuesta aceptada por toda la Corporación Municipal.

Por real Decreto de 18 de Octubre de 1976 se otorga la categoría de Centro Reconocido no estatal al Centro musical "J. Melchor Gomis", lo que implicaba la validez oficial de las enseñanzas que entonces se impartían. Más tarde se autorizaría —su labor docente entonces se reducía únicamente al Grado Elemental— impartir algunas enseñanzas de Grado Medio, ampliando así el repertorio de materias y, por consiguiente, facilitando a los alumnos el avance de sus estudios.

Y últimamente, este modesto Centro que se creó sin presunciones de ninguna clase sino únicamente para favorecer y dar, en el campo artístico, toda clase de facilidades posibles, se convirtió en un Conservatorio Elemental de Música que decisivamente pasó a ser Conservatorio Profesional, y finalmente se ha conectado a la red pública de centros dependiendo, por tanto, directamente de la Consellería de Educación.

Todo lo que acabo de exponer, aparentemente tan simple y tan juicioso, es un conjunto complejo y peliagudo de acontecimientos en cadena, cada cual más espinoso y lleno de dificultades que tuvieron que afrontar con valentía y coraje los pioneros de esta empresa en beneficio del bien común de los ciudadanos. Como era un centro sin recursos económicos estables, constantemente tenían que recurrir a instituciones públicas para remediar las necesidades más primarias con el objeto de conseguir un buen funcionamiento del proyecto y haciendo justicia a la verdad tengo que manifestar que una de las instituciones que más favorecieron la buena marcha del centro fue la Caja de ahorros y Monte de Piedad de Ontinyent. Estas carencias primarias consistían en primer término en cubrir las necesidades pedagógicas del Centro, conservar y mantener en buen estado las estructuras del edificio, conseguir unos honorarios dignos y justos para el personal docente, etc. La falta de una financiación estable hipotecaba la atención de sus directivos hacia estos apuros administrativos que los tenía siempre en jaque. Leyendo la correspondencia y los escritos oficiales de aquella época se puede tasar los aprietos que tuvieron que sufrir aquellos hombres para salir adelante y cumplir dignamente sus promesas con la sociedad.

Por consiguiente, y para terminar esta pequeña reflexión, es justo que junto a la celebración del décimo aniversario del funcionamiento del Conservatorio Profesional como centro integrado en la red pública, se haga también una referencia extraordinaria a los que pusieron los cimientos de esta empresa que ya se ha convertido en un hecho consolidado y del que puede gozar, servirse y beneficiarse todo el pueblo de Ontinyent.

Valencia, 13 de marzo de 2008

Luis Blanes Arques

10 anys fent música

Una celebració sempre és un motiu d'alegria i aquest és el sentiment que tenim enguany al Conservatori Professional de Música d'Ontinyent, donat que complim el nostre 10è Aniversari. Aquest esdeveniment es produeix a conseqüència que el curs 1997-98 fou el primer en què el conservatori començà a impartir les seues classes com a centre educatiu de la Conselleria d'Educació.

La frase "10 anys fent música" l'haureu escoltada molt aquest curs, però és la que millor defineix el que s'ha produït al nostre centre durant aquest temps. Per a mi l'expressió *fer música*, a part del significat literal que aquesta té i en este cas en concret, engloba la educació dels nostres alumnes a tots els nivells, la convivència entre tots els que formem la comunitat educativa i la motivació de vore progressar i créixer les diferents promocions d'estudiants al llarg d'estos anys.

Els anys passem molt de pressa i quant fem una ullada enrere i vegem tot el que ha passat, de vegades no ho podem ni creure. Jo no he viscut aquesta trajectòria des del principi, però m'ho conten companys meus i pareix mentida que fa deu anys el conservatori d'Ontinyent estigués en aquelles condicions d'infraestructura tan penoses. Si faig eixa ullada cap al futur em trobe amb un panorama no molt més alentador. La veritat és que hem millorat molt des d'aquell 97-98, sobretot en espai, però no en qualitat, i tot el que millorem és a base d'esforç econòmic, de les despeses que s'haurien d'aprofitar per a assumptes acadèmics, extraescolars, administratius, etc... i s'han d'utilitzar, en nombroses ocasions, per solucionar problemes que ens aporta el tindre que realitzar la nostra tasca a un centre vell que no reuneix les condicions necessàries pròpies d'un ensenyament musical.

El dia 18 d'octubre de 2007, és una data molt important i no se'ns pot oblidar mai. Eixe dia es complia el somni de disposar d'un espai en condicions per a realitzar totes aquelles activitats públiques culturals tan necessàries en qualsevol centre educatiu i molt més si cap en un d'ensenyament musical. Les negociacions amb Conselleria van ser molt difícils. Ens argumentaven que la sala (antic taller de l'institut S. Juan Bosco) no reunia les condicions mínimes de seguretat per a ser habilitada. És curiós que aquesta argumentació no fora extensible a tot l'edifici. L'equip directiu, i en especial el director Josep Manel Garcia, aconseguiren concienciar a l'administració del gran benefici que reportaria al centre disposar

d'aquest lloc, donat que la construcció del nou centre es fa esperar moltíssim. I per fi eixa vesprada s'inaugurà l'ansiat Saló d'Actes amb la presència del Director Territorial d'Educació Camilo Miró, l'anterior Inspector d'Educació Vicent Perelló, les regidores de Cultura i Educació de l'Ajuntament d'Ontinyent, els anteriors directors del nostre conservatori Joanjo Albinyana i Ricardo Ortega, en un aclamat concert de piano a quatre mans ofert pels magnífics pianistes Basilio Fernández i Carlos Apellániz. Aquest acte va estar precedit per una exposició fotogràfica que ens mostrava imatges recollides durant estos deu anys i que marcava l'inici de la commemoració del desè aniversari.

No menys especial fou la celebració del dia de Santa Cecília, patrona de la música, el 22 de novembre de 2007. Eixa vesprada tot el centre va

Antic taller de l'institut S. Juan Bosco

Actual Saló d'Actes

gaudir de les interessants activitats programades per a l'ocasió. La Biblioteca, l'aula d'orquestra i la de percussió serviren com a marc de tres exposicions d'instruments musicals mai vists al centre. D'una banda el taller de lutheria de Sergi Martí ens portà instruments de corda del renaixement i barroc. D'altra la firma Consolat de Mar ens va mostrar curiosos instruments de vent metall i fusta i per últim la marca Santafe ens mostrà els seus productes i novetats en instruments de percussió. Aquestes exposicions estigueren compaginades amb 3 conferències d'alt valor pedagògic a càrrec de Toni Romera, que ens va parlar de la fabricació i utilització de les boquilles de vent-metall, Eva Garcia ens va explicar com es fabriquen i produeixen les canyes de clarinet i per últim Raül Ferragud ens mostrà la fabricació dels instruments de corda. Va ser una vesprada molt intensa amb una gran participació per part d'alumnes, professors i inclús pares i mares, que va ser culminada amb un magnífic concert a càrrec del quintet de metalls "Vent de Llevant" que preparava la seua participació al Concurs de quintets de Yamaha a Madrid i que per cert el varen guanyar, *moltes felicitats!!!*

Exposició d'instruments de vent

Actuació del quintet de metalls "Vent de Llevant"

Són molts els actes que s'estan organitzant aquest curs dels que destacaria per una part el concert que ens oferiren el passat 24 de gener de 2008 el Trio B3Clàssic, i que interpretaren obres de Gyrowetz, Khan, Grundman i Leonard Bernstein amb una gran interpretació musical de la que va gaudir un nombrós públic, la inauguració de l'exposició de pintura, el passat 6 de febrer, a càrrec del nostre professor d'harmonia Oscar Esplà i que encetava el cicle Encon3 en que es relacionava la pintura amb la música i que va tindre un gran èxit

Concert del Trio B3Clàssic

i per una altra part els dos extraordinaris recitals de cant i piano que ens ha patrocinat la CAM, gràcies a la intervenció de Robert Sellés a qui agraïm la seua col·laboració.

Necessitaria moltes pàgines més per poder nomenar totes les activitats que es realitzen en aquest conservatori, especialment enguany, per això vull donar les gràcies al Claustre de professors per la seua participació i col·laboració constant durant tot el curs, a tots els que han participat en aquesta publicació i a l'equip directiu que està treballant a fons per organitzar tots aquestos actes de celebració a banda de la marxa normal del curs.

Feliç Desè Aniversari

José Vicente Rosell Climent

Cap d'Estudis d'Activitats Extraescolars

Ens han dirigit...

Més de deu anys picant i lligant

Ja ha fet 10 anys.. Una dècada des què un cúmul de casualitats, va fer que jo aparegués per Ontinyent.

Per aquelles dates, i pensat i fet,(com el faller) vaig arribar a la pujada de la Bola amb molt i no res al mateix temps.

Molta il·lusió i ganes de dur endavant el que la Conselleria d'Educació m'havia encomanat; i res de suport , a priori, en quant a capital i altres mitjans per a la posada en marxa del Centre. Recorde, què per aquells temps la meua dona em deia: mira que t'agrada la mala vida! Com t'ho vas a arreglar per a tirar endavant?....Amb paciència i una canya! - li vaig contestar-.....i supose que moltes coses més,.. ja veurem.- pensava dins de mi -.

Doncs bé, els que visquéreu aquells temps recordareu que no fou gens fàcil. Una situació laboral que s'havia creat prou complicada al Conservatori Municipal , i amb la que ens pertocà conviure, barrejada, amb una obligada convivència a un mateix espai físic , molt escàs per cert. A més sense instrumental propi, sense material i maquinària d'oficina, ni personal d'administració ,.....ni matrícula feta(amb una llibreta, crec recordar) i amb una sola conserge per atendre-ho totes les bandes horàries, i sobre tot..... sense un duro.

Doncs bé, per sort tinguérem el que feia falta: paciència i ganes de fer sense mirar a cap altre lloc.... I un gran equip humà.

Un equip a la direcció del Centre, desconeguts entre nosaltres, que amb molta constància i respecte intentàrem posar la màquina amb marxa, tasca que continuarem d' igual forma amb els distints equips.

Un claustre de professors que anà entenent any darrere any les noves situacions a les que ens anaven posant a prova, i que es posa la roba de fer feina...

Un personal d'administració i serveis que es va implicar amb el projecte sense distincions ni condicions, independentment de la seua procedència o situació.

A més l' Ajuntament , i l' AMPA ens ho feren tot més senzill, prenent-se com a seu el què el centre estigués a ple rendiment el més aviat possible.

I què dir dels alumnes: es van adaptar a les circumstàncies tenint les ganes d' aprendre com a fil conductor i únic fi .

Amb poques paraules, aconseguirem en un res i no res, i sense que ningú se'n adonara allò que als papers pareix parauleria fàcil: que la comunitat escolar funcionara.

L'atenció a la part administrativa i burocràtica, predominant al principi, donà pas a la recerca d'una millor qualitat educativa, amb formació per al professorat i alumnat, a la creació d'agrupacions , búsqueda de majors i nous espais, oferiment de concerts, viatges culturals, conferències, etc..i la revista del Conservatori "Picat i lligat" que va partir de la iniciativa de la classe d'orquestra, duta per Josep Manel , actual director del Centre i que va gaudir del recolzament de tota la comunitat escolar.

Recorde, que parlant amb Manel, em va dir: ja hem elegit nom per a la revista. Es dirà Picat i Lligat. Què et sembla?Molt bé... Molt adequat-vaig assentir -.

L'articulació del picat (personalment m'agrada més els termes emissió o atac) és tècnicament el començament de tota producció sonora i, per tant, del moviment de la música.

El picat, fet de forma concreta, expressa amb el só un caràcter determinat, inicia el pensament del seu creador, amb la versió que d'ell fa l'interpret, que afegeix el seu segell personal atenent posicions tècniques i de llenguatge, estètiques i teòriques, aprenes fruit de l'estudi, la reflexió i la perseverància. Tota una mostra i declaració d'intencions.

El lligat és essencialment la continuació d'un picat, la prolongació en el temps d'un so o l'enllaç sense interrupcions de varis sons; per tant la seua missió és la de reposar, donar flexibilitat i dolçor, de vegades, i altres fer fluir la velocitat a l'execució. Complementa i dona forma al moviment musical.

La interpretació necessita de la interrelació treballada i mesurada d'ambdues, junt al desenvolupament de tota una mena d'elements objecte de coneixements, destreses i estudis. El domini d'un no implica sempre el domini de l'altre i així mateix es necessiten.

Aquestos s'adquireixen al llarg de tota una vida d'aprenentatge que comença als centres d'estudi musicals, en el cas nostre les escoles i conservatoris de música, i què van madurant i complementant-se amb l'experiència i l'estudi.

Un bon lloc per intercanviar parers, idees, coneixement i tot aquell que preocupa, o simplement, que tenim la il·lusió, l'interés i la disposició de divulgar, és la revista del Conservatori, "Picat i lligat".

Aquest pot ser un vehicle que pot ser suport de barreja de totes aquelles coses que van a tenir què veure en la formació dels nostres alumnes, be tècniques o no; en l'enriquiment dels professionals que hi estant treballant com a medi de divulgació i coneixement del desenrotllament de la seua tasca, i on la comunitat escolar pugui expressar les seues inquietuts. A més ha de suposar i actuar com a

punt d'encontre i coneixement de les activitats del centre i dels estudis i especialitats objecte d'ensenyament i aprenentatge.

Un millor ensenyament comença, n'estic convençut, amb un millor coneixement, de l'estil d'aprenentatge de les persones a qui va dirigit. Les persones aprenem i interactuem millor si qui ens ensenya i guia ho fa de la forma i a partir de les premisses necessàries perquè nosaltres pugam aprendre i treure el millor de cadascú.

La revista d'un centre amb finalitat professionalitzadora com el nostre, a més de la seua tasca divulgativa, pot servir per pendre el pols correcte, i així diagnosticar per millorar individual i col·lectivament, i pendre les decisions i camins cap a la formació.

Eixe ha de ser el seu esperit. Aquest pot ser un bon camí, màxim si es té per seny el donar qualitat a un Centre d'educació musical professionalitzadora, que creix any darrere any, que atén a una alumnat amb procedència pluricomarcal, que és atès per professionals de reconeguda i contrastada qualificació, i que sobre tot, està aconseguint que els seus alumnes es troben valorats per tot arreu.

És reconfortant veure com molts dels que han passat per ací, hui es troben treballant amb gran èxit i professionalitat, en llocs enquadats en els distints perfils de dedicació a la música: la creació, la docència, la interpretació i la investigació. Altres encara es troben en procés de formació.

Hui, en que em demanen que escriga unes línies, no he pogut més que mirar en rere, i recordar el camí fet, ple de dificultats i de vegades amb disparitat d'opinions, però recorregut amb il·lusió i respecte, i ...sobre tot, amb bona companyia.

Es des d'aquestes des d'on us vull donar ànims per a que aquesta revista perdure, millore i creixca... serà l'indicador de que els picats i els lligats han estat barrejant-se a la perfecció, i en la seua justa mida, i que per això, la música fluirà amb força i naturalitat.

Gràcies per la vostra paciència, ...i èxits.

Ricardo J. Ortega Sansaloni
Músic. Primer Director del Conservatori
Professional de Música d'Ontinyent

Discurs del dia de la inauguració del Saló d'Actes del CPMO

Ontinyent, 18 d'octubre de 2007

Des del departament de piano vull donar especialment la benvinguda als músics que hui ens faran el concert d'inauguració a Basilio Fernandez i a Carlos Apellániz. Esperem que es trobeu a gust entre nosaltres i que sapigueu que us rebem en els braços ben oberts.

Com ex-director d'aquest centre us diré unes paraules. En primer lloc gràcies per la invitació a aquest acte. En segon recordar-li a Ricardo Ortega Sansaloni que els qui estiguérem treballant al seu costat el temps que estigué ací, guardem un record meravellós d'ell com a persona i com a músic. En tercer lloc vull reconèixer públicament la feina i la preocupació que ha mostrat el nostre director Josep Manel Garcia i Company i el seu equip directiu en l'adequació d'aquest saló d'actes. Un aplaudiment per a d'ells per favor.

Tenim un any ple de commemoracions així com males notícies per la nostra cultura, un any en el que se'ns ha llevat la senyal d'una cadena televisió com és INFO-TV on apareixien diàriament cantautors i música en valencià, un any en el que se'ns amenaça de fer desaparèixer TV3 i C33, a la nostra terra (decisiones pròpies d'una dictadura però no d'un estat democràtic) uns dels canals on més programes de difusió de la música i de la cultura es fan al panorama nacional, i també un any on desgraciadament ens han deixat músics com el cantant Luciano Pavarotti o la nostra compositora Matilde Asensi.

Però la commemoració que hui ens porta ací és més optimista, aquest centre ara compleix 10 anys de la seua incorporació a la xarxa de Conservatoris de Grau Mitjà de la Conselleria d'Educació, encara que el Conservatori té uns quants anys més des de la seua fundació com a centre musical "Melcior Gomis". Així que commemorem hui el Xé Aniversari del CPMO inaugurant aquest saló d'actes.

Us contaré una intimitat, al 2001 vaig venir a treballar a aquest centre enganyat per un document oficial: un Conveni de col·laboració entre l'Ajuntament i la Conselleria d'Educació on es deia que la construcció del nou edifici del CPMO estarà finalitzat al juny de 2001. Sense paraules s'han quedat, estem esperant que ens lliuren algun tipus d'explicació.

Crec que parle en nom de tota la comunitat educativa d'este centre si dic que volem un centre amb les mínimes condicions que es necessiten per a lliurar classe de música. Estem millor que estàvem però encara tenim mancances greus que són bàsicament condicionament acústic, eliminació de barreres arquitectòniques i la seguretat amb les seues eixides d'emergència.

Deixeu-me que parle d'una d'aquestes mancances: de la falta de condicionament acústic, d'aïllament entre aules que fa que des d'una classe se sent com donen classe en la del costat, en la del dalt i en la de baix. La Música es construeix a partir del silenci i així com un pintor necessita un llenç blanc per pintar nosaltres necessitem el silenci per construir la Música. A ningú se li ocorrera lliurar-li un full negre o tot ratllat i un llapis a un xiquet i dir-li: ala, pinta. Dons a nosaltres se'ns dona un centre amb mala acústica i se'ns diu: ala, toca. Malgrat tot, tinc que dir que estic orgullós de la feina que es fa ací. Tenim la satisfacció que els nostres alumnes quan es presenten a concursos arrasen, copen els primers premis, i els qui acaben el GM entren en conservatoris superiors amb les màximes qualificacions. Estic orgullós de la feina que fem, malgrat les mancances de la infraestructura. Amb la inauguració de hui estem d'enhorabona tota la comunitat educativa perquè a partir d'ara disposarem d'una meravellosa eina de treball de difusió de la música, de difusió de la tasca que es realitza al centre i que podrà ser gaudida per tots els qui estimen la música i tinguen el gust de visitar-nos.

I per acabar vull reconèixer l'esforç que fan els pares que venen des de fora d'Ontinyent a portar als seus fills, (els viatges, l'espera, ...) però sobretot vull animar a tot l'alumnat a treballar dur per la música, a estudiar, a tocar (o jugar com es diu en altres idiomes), a acudir a concerts com el de hui, a formar-se amb il·lusió i entrega. Sabem que la càrrega lectiva és forta, però tot el que es fa per la música sempre té l'extraordinària recompensa personal i la satisfacció de crear, compartir i donar vida a valors universals com l'amistat, l'harmonia, l'enteniment, la solidaritat, l'estima, la comprensió, la llibertat, la bellesa, etc, etc, etc. Així què ànim, a gaudir del saló d'actes i moltes gràcies.

Joanjo Albinyana i Gil
Professor de Piano i anterior director

Conta'ns com va passar!

Si algú ens pot contar alguna cosa del que han sigut estos 10 anys al conservatori, de com va començar tot i la seua trajectòria no poden ser altres que els nostres companys **Jesús Gascó**, professor de Trombó i **Juan José Silvestre**, professor de Llenguatge Musical, tots dos membres de l'equip directiu d'aquell curs 1997-98 en que arranca el Conservatori Professional de Música d'Ontinyent.

1.- Quants anys portes treballant al Conservatori Professional d'Ontinyent?

Jesús Gascó: Des del curs 97-98, quant Conselleria va obrir el centre.

Juanjo Silvestre: Deu anys, des de que la Conselleria d'Educació el va integrar en la xarxa dels Centres. Va ser quan vaig tindre la oportunitat d'escollir vindré ací.

2.- Per quins motius escollires aquest conservatori com a destinació?

J.G.: Em feia molta il·lusió vore nàixer un centre nou i vore'l desenvolupar-se partint des de zero, a més em suposava estar més a prop del meu poble i la meua família. El meu destí definitiu estava en Elda i al oferir-me vindre de Cap d'Estudis no m'ho vaig pensar, suposava un canvi i un repte que mai havia realitzat.

J.S.: Per motius de proximitat al meu domicili i perquè, donat que esta es una terra de molta tradició musical, vaig pensar que podria desenvolupar una bona tasca i estar a gust.

3.- Quin era el marc del conservatori en aquella època?

J.G.: Estàvem en un edifici molt menut en sols 9 aules per a 25 professors situat a la Pujada de la Bola. Açó suposava fer malabarismes per a quadrar tots els horaris a més no hi havia administratiu, sols una conserge i l'equip directiu, que formalitzarem les primeres matricules a mà, donat que no disposàvem ni d'ordinadors ni cap tipus de material administratiu (arxius, folis, fitxers...).

J.S.: El Conservatori havia funcionat depenent de l'Administració Municipal. Degut a les gestions que es feren, la Conselleria d'Educació el va integrar a la seua xarxa. Quan varem començar, ara fa deu anys, érem uns deu o dotze professors. En els aspectes pedagògics varem assumir els alumnes del conservatori municipal.

4.- En quines condicions impartíeu les classes allí?

J.G.: Les aules eren molt menudes, algunes sense ventilació directe al carrer. La calefacció va

aplegar uns anys després i a més ens havíem de repartir en aules d'extensió situades en diferents llocs com el Patronat, la seu del Conservatori Municipal (al costat de la nova tenda Alumini) i abans utilitzant l'antic local d'aquesta tenda al costat de la Plaça de Santo Domingo.

J.S.: Les condicions en les que varem tindre que donar les classes eren molt deficientes: el numero d'aules era insuficient, el tamany d'estes xicotet, els sons d'unes i d'altres es mesclaven, poca calefacció... Estes i altres deficiències condicionaven en gran manera la organització dels grups, horaris i professorat, cosa que en algun cas podia originar molèsties d'adaptació a mes d'un alumne. Recorde que fins la biblioteca, que tindria uns 3 metres quadrats, es feia servir d'aula de classe per a algun instrument. Ara, supose que açò ja venia d'abans, no som els únics que hem patit açò. Poc a poc es van poder ampliar els espais per a donar classe en dependències llogades, cosa que per una part era bona, però els alumnes tenien que desplaçar-se d'uns llocs a altres per a rebre els ensenyaments de les diferents assignatures i especialitats, amb les molèsties i retards conseqüents. Encara que hem millorat molt respecte d'abans, crec que seguim tenint alguns dels greus problemes que teníem per al desenvolupament adequat de la educació i ensenyament musicals, especialment d'espai i de adequació acústica.

5.- Com has participat en els actes de reivindicació que al llarg d'estos anys han demandat la construcció d'un centre nou?

J.G.: En un principi ho demanàrem a nivell municipal en contínues reunions amb l'alcalde d'aquell moment Rafael Francés, amb qui hi havia el compromís de que el centre estaria acabat a finals del 2001. Després per controvèrsies entre la Sala d'usos múltiples i el Saló d'actes del conservatori, aquesta data va anar ajornant-se la qual cosa va provocar contínues queixes de tots els estaments del centre (pares, alumnes, professors...). Aquell moment va marcar el començament de continus viatges a València per parlar amb qui corresponia en cada moment des de l'equip directiu. L'AMPA pel seu costat va aplegar fins i tot a manifestar-se en la Plaça de l'Ajuntament.

J.S.: Des del principi d'estar ací he recolzat qualsevol iniciativa destinada a eixe assumpte tan important. Jo com a professor conec a fons quines son les condicions ideals per a impartir la docència musical (espai suficient, reverberació adequada, aïllament acústic, silenci que ajude a la concentració auditiva). Com pense que la construcció d'un Centre nou ens podrà aportar algo de tot açò, cosa que hui no tenim, res mes lògic que estiga a favor d'un centre que tinga les condicions de qualitat que tots es meresquem. No han segut poques les

conversacions amb companys o alumnes en les que he tractat este tema, sempre a favor.

6.- Què creus que falta i que sobra al centre on actualment treballes?

J.G.: Crec que al centre, encara que ens trobem en molt millor condicions que les que abans hem nomenat, falten varies millores, com insonorització de les aules, ascensor per a millorar els accessos a estes, tractar que les aules estigueren totes dins del mateix edifici, ja que les del pati, els dies que plou resulten incòmodes per a tots.

J.S.: Per a mi una de les principals carències de l'actual edifici pel que fa a la feina que jo desenvolupe allí es la falta d'aïllament acústic entre classes. També deuria de disposar d'elevator i mesures de seguretat.

7.- En la teua opinió, com ha estat la evolució de les promocions d'alumnes que han estudiat al conservatori?

J.G.: Personalment he notat una millora molt gran en els nivells, especialment a l'hora de les proves d'accés, ja que els alumnes cada vegada apleguen més concienciats de que no hi ha places per a tots i tracten de vindre el millor possible per a accedir a una de les places que el centre pot oferir.

Els primers anys de funcionament del conservatori es donava el cas d'haver més vacants que peticions, el que evidentment feia baixar un poc el llistó per a estes proves, però afortunadament, en l'actualitat aquest aspecte ha canviat molt i cada any ens trobem en un bon nombre de xiquets i xiquetes que volen accedir al centre.

Per altre costat una bona prova de que esta evolució ha sigut molt positiva, la tenim en el gran nombre de premis, accessos a centres superiors i a orquestres joves que any darrere any van aconseguint alumnes del Conservatori d'Ontinyent.

J.S.: Jo crec que el Conservatori d'Ontinyent ha tingut una evolució clarament positiva pel que fa al nivell general dels alumnes, especialment en els aspectes instrumentals, cosa que acredita la gran quantitat d'alumnes que han tingut èxit en concursos, festivals i intercanvis. En este Centre ha estudiat alumnes que son brillants en altres Centres Superiors i que tenen un futur molt prometedor.

8.- Com han afectat a la teua assignatura els diferents canvis de llei que s'han produït en estos anys?

J.G.: Quan vaig aplegar al Conservatori d'Ontinyent, encara es compaginava el pla 66 amb la LOGSE, i en eixe aspecte el canvi va ser molt gran, especialment per el temps que individualment podia dedicar a cada alumne, a més de la resta d'assignatures noves (com piano complementari), que han enriquit la formació d'aquestos alumnes, encara que per altre costat en un principi es veia

una relaxació per part de l'alumnat que va fer baixar un poc el nivell, tal vegada fora pel fet de veure que disposaven d'uns anys més per a aconseguir la mateixa titulació.

A partir d'ahí, els successius canvis que han hagut en la llei, no han afectat especialment en la meua assignatura, ja que al ser de caràcter individual es tracta d'una ensenyança molt personalitzada, en la que el canvi més important podria ser el temps de dedicació setmanal, algo que no ha sofrit cap modificació en els nous plans d'estudi que han rellevat a la LOGSE.

J.S.: El fet negatiu mes important per a l'assignatura de Llenguatge Musical, ha segut la reducció del temps en un 33% sense reduir gens les exigències curriculars. Això farà que els alumnes no puguin aprofundir en molts dels aspectes que son importants per a la seua formació. Es veritat que també ens han reduït la ràtio alumne-professor en un terç, però açò en absolut compensa la reducció del temps, donat que es tracta d'una classe eminentment col·lectiva.

9.- Com ha sigut la teua experiència com a càrrec directiu o cap de departament del conservatori?

J.G.: No he sigut mai cap de departament, però com a cap d'estudis, he estat 8 anys, i la veritat és que encara que suposa molta feina i responsabilitat afegida, sempre he tingut al meu voltant un gran equip i, en línies generals, ha sigut molt satisfactori, tenint en compte que de vegades no hem tingut tot el recolzament institucional que hagerem necessitat, com és el cas de la construcció del nou Conservatori, del que ja abans hem parlat, o la manca de mitjans que patirem especialment en el curs 97-98, en que començarem el curs sense cap partida econòmica.

Per a que es feu una idea, eixe mateix curs varen enviar des de Conselleria una partida de material i mobiliari que va aplegar en tres camions, un cada dia, i no disposàvem quasi de diners per a llogar a gent i que ens pujaren eixe material dalt del centre de la Pujada de la Bola, Així que ens va tocar arromangar-nos i entre tots pujar-ho i després desembalar-ho i distribuir-ho per les aules, després que l'Ajuntament buidara el centre de l'antic mobiliari, ja que allí dins no podiem ni moure'ns.

J.S.: El primer Director del Conservatori, D. Ricardo Ortega, vingut de Sabiñàigo en comissió de serveis, em va confiar la Secretaria. Els primers mesos vaig tindre que organitzar arxius, agendes, matricules, expedients dels alumnes, carnets, fotografies, llibres de comptabilitat, de caixa, llistat de proveïdors, gestió de nous numeros de telèfon, gestions en els bancs...; teníem que funcionar i encara no teníem ni administratiu, ni conserge (varen vindre a mitjan de curs o així), i pocs diners. Vaig estar un any, el primer curs d'esta etapa nova al Conservatori, després li vaig demanar al Director que hem substituïra com a secretari, que m'estimava mes donar classe.

10.- Descriu la teua vivència en alguna activitat

extraescolar de la qual guardes un grat record.

J.G.: La veritat és que han sigut moltes, però un en concret en la que tota la comunitat escolar, pares, mares, alumnes professors, administratiu.. es vegeren bolcats va ser un viatge que férem a Viena i encara que no recorde amb exactitud l'any, estaria al voltant del 2000-01.

Personalment no vaig anar al viatge, però tot el que es menejava pel centre en els mesos anteriors va ser algo gran, ja que a més de numerets, es feren fins camisoles i jerseis amb el logotip dissenyat per a l'ocasió.

Per a fer-se una idea del que va suposar, es va involucrar inclòs a un fill d'Ontinyent del que no recorde el nom i que pel que recorde, era un professor de l'institut Cervantes de Viena casat en una ministra d'Àustria. I que ens va ajudar en tots els preparatius.

J.S.: M'agrada recordar els dos concerts d'òrgue que vaig oferir l'any passat a alguns dels alumnes i professors del nostre Conservatori. També recorde amb goig alguna excursió a València amb els nostres alumnes i companys.

11.- Conta'ns alguna anècdota curiosa que t'haja passat durant aquest temps.

J.G.: La que sempre m'ha resultat més graciosa va ser quasi al principi d'estar ací, quan encara funcionava el Conservatori Elemental Municipal i este centre sols era de Grau mitjà.

Un dilluns de mati estava jo sol a les oficines de la Pujada de la Bola i va aplegar una senyora que es va presentar com la mare d'un alumne del centre i que estava realment molt indignada per que considerava que al fill no se'l havia tractat com necessitava, va estar cosa de deu minuts sense deixar-me obrir la boca, parlant-me a crits inclús, i quan per fi va acabar la seua disertació, jo per saber per on havia d'encarar-me, li pregunte en el

curs que estava el seu fill, i la dona hem diu que en 2n, a continuació li dic, sí però d'elemental o de mitjà i ella em contesta que d'elemental i aleshores li dic "senyora, vosté on ha d'anar és ací enfront, s'ha enganyat de Conservatori..." (les oficines del conservatori elemental estaven a l'ajuntament).

J.S.: Recorde el mati sencer que ens vam passar traslladant materials enviats per la Conselleria, des de la porta de l'antic ajuntament, costera amunt, a pes, al centre (la Bola). Érem el Director, Ricardo Ortega, dos o tres professors mes que no recorde i jo. Estanteries, taules, cadires, armaris, (menys mal que no havien enviat ningun piano).

12.- Com veus actualment l'ensenyament musical als conservatoris?

J.G.: Trobe que en definitiva es un poc com sempre, és a dir, hi ha de tot, pero el que pense és que, al igual que en molts aspectes de la vida (i especialment de l'ensenyament) s'han relaxat les costums, m'explique, hui en dia és molt comú que t'aplegue un alumne i et diga "esta setmana no he estudiat", i clar et toca estar una hora fent amb ell tota classe d'exercicis. No és que em supose cap problema, però jo recorde quan estudiava que quan aplegaves al Conservatori, qualsevol s'atrevia a dir-li al professor que no havia estudiat, per que, naturalment, el volaven els 20m. de classe setmanal que tenies, i en definitiva et feia espabilar-te molt i buscar temps d'on fora per a estudiar.

J.S.: Jo diria que funciona be, però podria millorar-se la seua qualitat si es prengueren una sèrie de mesures, començant per la construcció d'un edifici que tinga les condicions òptimes per a la educació i ensenyaments musicals; després també crec que seria interessant tractar d'ajustar un poc més la oferta del conservatori a la demanda i necessitats de l'alumnat. Dit açò, hi ha altres qüestions que no son per a tractar-les en una entrevista.

Jesús Gascó,
professor de Trombó

Juan José Silvestre,
professor de Llenguatge Musical

Conservatori diga'm?

Qui no coneix a Rafaela? La consergeria és el primer lloc que ens trobem al entrar al conservatori. Tots estimem molt a esta meravellosa persona la qual disfruta fent la seua feina i ens ho posa tot molt més fàcil. Anem a vore que ens conta la persona que més coneix el centre per dins i per fora...

1.- Quants anys portes treballant al conservatori?

En maig fa 8 anys que estic treballant al conservatori.

2.- On has treballat abans? Era molt diferent?

He treballat durant 16 anys a l'Institut Jaume I d'Ontinyent i sí que és molt diferent, perquè allí hi havia molt més professorat i alumnat que ací i sempre és més difícil controlar espais més grans. I encara que no he perdut l'amistat que tenia amb els companys de l'institut, he de reconèixer que ací al conservatori són molt més amigables i sempre s'han portat molt bé en mi.

3.- Com era treballar al centre de la Pujada de l'Àngel?

Del centre de la Pujada de l'Àngel guardo molt bon record. Era quasi com una petita família perquè la secretaria, la consergeria i la sala de professors estava a la mateixa aula i com tot el món passava per allí, es va crear molt bon ambient entre tots, inclús amb els alumnes del centre.

4.- Com han sigut els canvis de seu del conservatori?

La veritat és que hem millorat moltíssim, perquè ara hi ha més alumnes i més professors

i tenim molt més espai per treballar tots, (els professors tenen la seua sala, els directius els seus despatxos, els administratius la seua secretaria i nosaltres la nostra consergeria). A més les plantes del centre estan molt ben organitzades i donen molt d'ordre als alumnes si ho comparem amb el centre on treballàvem abans.

5.- Què és el més complicat de la feina a la consergeria d'un centre tan gran?

No crec que siga complicada la meua feina i que depenga de com siga el centre. El més important és que m'agrada molt la meua feina i em sent molt a gust.

6.- Conta'ns alguna anècdota que hages viscut treballant en aquest centre.

Hi ha moltes anècdotes que vos podria contar. No fa molt de temps cridà al centre un company, que començava a treballar per la vesprada, i em va dir que aplegaria un poc més tard perquè estava intentant coure al forn una "coca" i se'n havia anat la llum. Un poc més tard cridà de nou per a dir-me que ja havia tornat la llum. A que no sabeu a quina hora va vindre? Doncs es quedareu amb les ganes perquè no ho vaig a dir. I a més, no sabreu si el que he contat és cert o m'ho he inventat.

7.- Què creus que falta i que sobra al centre on actualment treballes?

Jo crec que no falta res. Podríem millorar si tinguérem aire acondicionat, un ascensor, una rampa d'accés al centre,... per exemple.

8.- Com veus el conservatori dins de l'entorn sociocultural d'Ontinyent?

El veig molt beneficiós i pense que la música és per als alumnes, als quals admire molt, una activitat important que pot aplegar a ser inclús una interessant alternativa a altres carreres universitàries.

9.- T'agrada la música clàssica? Has tingut curiositat per estudiar música alguna vegada?

La veritat és que sí que m'agrada la música clàssica, però preferisc la moderna com per exemple la cançó lleugera. (Nino Bravo, Los Pecos, Miguel Bosé, Alaska, Alejandro Sanz, Shakira o Merche).

10.- Quin és el secret per a ser tan estimada en el nostre conservatori?

Doncs no ho sé, crec que hi hauria que preguntar-ho als demés.

Rafaela a la consergeria del conservatori

10 anys de l'especialitat de Fagot al Conservatori d'Ontinyent

L'especialitat de fagot al Conservatori d'Ontinyent es va iniciar amb tant sols 3 hores lectives i varis hem segut el professors que ja hem passat per aquest centre per a impartir fagot. Recorde les dificultats en quant a les instal·lacions, ja que disposàvem (l'especialitat de fagot) d'una aula que feia d'arxiu i que calcule tindria tan sols 3 metres d'amplitud, quan estàvem a la Pujada de la Bola. També acusarem la falta de material bibliogràfic i d'altres, però cert es que ni més ni menys que la resta de professors, d'especialitats, ja que el Conservatori era de nova creació.

Però el que de veritat voldria ressaltar en aquest article es al primer alumne que en aquest Conservatori va estudiar fagot: ESTEVE CASANOVA VILA.

Esteve, natural de l'Olleria, va iniciar els seus estudis Professionals en aquest Conservatori totalment sol, sense cap company fagotista. Participava en l'Orquestra i en altres grups que anaven formant-se, sempre que fora el fagot necessari, sense cap problema i fent més d'una hora que no li pertocava.

En l'actualitat Esteve es una referència per a molts estudiants de fagot. Aquest curs finalitzarà el Superior a MUSIKENNE (País Basc) i de segur amb una de les millors notes, ja que l'obra que està preparant *la Secuencia per a fagot sol* del compositor *Berio* es una de les més difícils del repertori fagotístic per utilitzar la respiració continua (entre d'altres) i Esteve, hi ha que dir-ho, es un mestre en aquest recurs.

En les últimes probes que la JONDE va realitzar per a cobrir una plaça de fagot, va ser Esteve l'elegit, i es en l'actualitat, membre de la Jove Orquestra Nacional d'Espanya, tot un mèrit.

Estudiant ell, tercer curs de l'Ensenyament Professional (curs 2000-2001) ací, a Ontinyent, varem decidir realitzar un intercanvi amb l'aula de fagot del Conservatori de Carcaixent, per a tenir contacte amb altres alumnes de fagot i l'èxit va ser rotund. Varem fer una primera audició el dilluns 7 de maig de 2001 en el saló d'Actes del Conservatori

de Carcaixent i una segona, set dies després, el dilluns 14 de maig de 2001 en el Centre de cultura Manuel Sanchis Guarner d'Ontinyent, participant un total de cinc alumnes de fagot i interpretant 10 obres (per a fagot sol, per a duos i tríos de fagot)

Un orgull per a mi tenir a Esteve com alumne i un prestigi per a l'aula de fagot del Conservatori d'Ontinyent tenir un alumne amb una trajectòria molt important.

Ximo Vidal

Professor de Fagot

Felicitacions

Deu anys de vida,
d'estímuls artístics,
d'activitat i d'aprenentatge constant...
A tots i totes els que feu possible
que dia a dia la música
ens enriqueixa, gràcies.
Moltes gràcies per la vostra
llavor formativa i creadora i
moltes felicitats pel desè aniversari

- Ontinyent - 2008 -

El Conservatori Professional de música de
Utiel os quiere felicitar por ese 10º
Aniversario y desea que sigáis trabajando en la
misma línea por la educación musical

Miguel A. Almonacid
Director del Conservatori Professional de Música d'Utiel

La meua més sincera felicitació
pels deu anys treballant per la música

J. Vicente Oliver
Director del Conservatori
Professional de Música d'Oliu

Des del Conservatori de Torrent volem felicitar molt efusivament a la comunitat educativa del Conservatori de Ontinyent per la celebració del seu X Aniversari. Son deu anys treballant en benefici dels ensenyaments musicals a la Comunitat Valenciana amb importants aportacions dels seus professionals que us han convertit en un eixample a seguir per a tots nosaltres. Per tot açò moltes gràcies a tots i totes i enhorabona amb una menció especial al vostre director per la seua dedicació i entusiasme contagios.

Manolo Tomás
Director del Conservatori Professional de Música de Torrent

Escuchamos a menudo la siguiente afirmación: *la institución está por encima de las personas.* Es cierto que la institución, como entidad, posee una importancia que rebasa el ámbito personal y los intereses individuales de las personas que la componen. Así debe ser, y es lógico que así sea. Aunque no es menos cierto que sólo a través de la actividad y del esfuerzo colectivo de las personas que integran cualquier institución, ésta puede crecer, desarrollarse y mejorar.

Pensando en el Conservatori d'Ontinyent, podemos aplicar este mismo aserto: el Conservatorio, como entidad, como institución, posee una gran importancia. Ahora bien, a partir de la ilusión y el esfuerzo de sus personas, de sus profesores, de su personal de administración, de sus padres y alumnos, a partir de su trabajo permanente, la institución Conservatori d'Ontinyent se engalana y destaca. Son 10 años los que se cumplen desde la creación del centro como Conservatorio Profesional, referente educativo musical de la comarca. Quiero participar muy efusivamente en la celebración de este aniversario, entendido como los 10 últimos años de ilusión continuada, con el fin de obtener, una institución plagada de personas entregadas y comprometidas con la enseñanza musical de calidad. Muchas felicidades.

Javier Costa
Director del Conservatorio Profesional Maestro Vert (Carcaixent)

En nombre de todos mis compañeros, del mío propio y de toda la comunidad educativa del conservatorio profesional de música "Mariano Pérez Sánchez" les doy mi mas enhorabuena por el décimo aniversario como conservatorio de la red de la Conselleria de Educación de la comunidad valenciana.

Requena a 11 de Marzo de 2008

EL DIRECTOR

Fdo.: JAIME ALDÁS RUIZ

La comunitat educativa del Conservatori Professional de Música Jose Manuel Izquierdo de Catarroja vol afegir-se a les felicitacions al commemorar el dècim aniversari de la creació del vostre centre.

Per compartir amb vosaltres estos deu anys, som conscients de l'esforç que suposa la implantació paulatina de totes les ensenyances fins la consolidació d'un centre, així com l'aplicació de les millors que podem oferir dia a dia, per l'ídoni funcionament.

Sols ens resta continuar compartint amb vosaltres els pròxims esdeveniments i desitjar-vos un brillant futur.

El director

Alfons Faus i Segarra

Catarroja, dilluns, 10 / març / 2008

Querido amigo:

Recibe, en nombre del equipo directivo del Conservatorio Profesional de Música de Valencia y en el mío propio nuestra sincera felicitación por la celebración del décimo aniversario de la adscripción del Conservatorio Profesional de Ontinyent a la red de Conservatorios Profesionales de la Conselleria de Educación de la Generalitat Valenciana y muy especialmente por la destacadísima labor que estáis realizando para la consecución de los objetivos institucionales que tenemos encomendados al servicio de la mejora de la educación y la formación musical de nuestros jóvenes.

Enhorabuena y un afectuoso saludo.

Valencia, 7 de marzo de 2008

Ricardo Callejo
Director

Als companys del conservatori d'ontinyent en el seu dècim aniversari, enhorabuent-los a complir-ne molts més i felicitant-los per tant bona labor.

Amis de l'afecte

Josep Pons
Director Titular i Artístic de la "Orquesta Nacional de España"

Conservatori Professional
de Música de Cullera

Març de 2008

En nom del Claustre de Professors i en el meu propi, felicitem a tota la comunitat educativa del Conservatori Professional de Música d'Ontinyent en el 10è aniversari de la seua creació i de forma especial al seu director i equip directiu per la dedicació i esperit de treball que ens transmeten a la resta de Conservatoris.

Felicitats.

El Director

Con afecto y reconocimiento al Conservatorio de Ontinyente en su X aniversario.

Enrique Gasp

Director del Conservatori d'Almussafes.

El Conservatori Professional de Música "Monsen Francesc Penarroja" de la Vall d'Uixó

Saluda i felicita al Conservatori Professional de Música d'Ontinyent pel seu desè aniversari com a centre públic oficial d'ensenyances de música.

El director

Juan-Carlos Fernández Fabra

La Vall d'Uixó, març de 2008

Es per a mi una gran satisfacció felicitar-vos amb motiu del vostre 10è aniversari. A través d'aquests anys heu convertit el Conservatori Professional de Música d'Ontinyent en un referent per a la música. Us desitge molta sort en la vostra trajectòria docent.

Trombó Solista de la "Orquesta Nacional de España"

Estudi mèdic de l'aparell emissor dels metalls

Els efectes de la neteja exagerada de les dents en la execució dels músics de metall

El refrany, ni molt ni poc, convé perfectament per a aquest tema... És necessari netejar periòdicament els dents per a una bona higiene bucal. Però, què ocorre si s'exagera?

El límit del que és just

La dentició forma part integrant de la interpretació instrumental de manera que els metalls cuiden de forma especial els seus dents. Però eixa preocupació, en sí positiva, pot conduir a un excés de cel nefast. L'esmalt dental és el teixit més dur del cos humà, però si es neteja de forma excessiva pot atacar-lo, amb el temps, sobretot quant la carrera d'un artista arriba a la seua plenitud, o siga entre els 35 i 40 anys.

Riscos de la neteja excessiva

Netejant massa fort els dents amb moviments verticals bruscos, les genives es retracten (papilla interdental) i es descobreix la dentina (esmalt) del coll. He curat a 2 pacients de més de 40 anys: un trompetista que anomenaré Sr. T i un trompista Sr. H. Ambdós es queixaven quant tocaven "legato" (lligadures labials que es bloquegen de sobte) i en els matisos "forte". Al examinar-los, em va estranyar que ambdós tenien un orifici dalt dels dos dents frontals superiors. Una neteja excessiva havia provocat eixos problemes. El Sr. T tenia un dent postís entre els incisius de davant des de feia 5 anys. Com temia que sorgiren altres problemes dentals, des d'aquell moment s'havia netejat els dents més de cinc minuts després de cada menjada amb un raspall dur, per aixó la retracció de les genives entre els dents frontals. S'havia format un buit ovalat d'un mil·límetre en el lloc on la geniva s'havia retirat. El Sr. H no tenia dents postissos, però presentava símptomes

característics de *paradontòlisi* que havien provocat problemes semblants als del Sr. T. El buit ovalat provocava el bloqueig de les lligadures.

Tractament

Vaig omplir eixos buits amb una resina dental. Els músics recobraren un so clar i els problemes de *lligadures* i de *trinos* van desaparèixer. L'aire es colava per eixe orifici i la pressió de la columna d'aire disminuïa considerablement, alterant al mateix temps la vibració dels llavis. Un orifici de menys d'un mil·límetre és prou per crear problemes.

Bosses d'aire

La neteja excessiva horitzontal buida a sovint els angles a lo llarg de la línia de la geniva dels dents laterals (premolars i molars). És un problema que coneixen en general els músics que toquen metalls greus. Els angles buits entre 4 ó 5 dents poden constituir el punt de partida de bosses d'aire dins del queix afectant el volum i els atacs. Quant es tracta dels tubes, les bosses d'aire alteren la vibració dels llavis i la entonació afluixa. El músic nota que hi ha alguna cosa que no va bé i pot generar problemes psíquics.

Per què ens netegem mal els dents? El problema ve de que la neteja es transforma en un automatisme. Aleshores s'agafen ràpidament mals costums. El millor mitjà per remeiar-ho consisteix en aprendre de nou i conscienciar els gestos absolutament correctes fins que arriben a ser al automàtics però justs al mateix temps.

Toshio Nemoto

BRASS BULLETIN Nº 98-1997

Bach y ¿numerología bachiana?

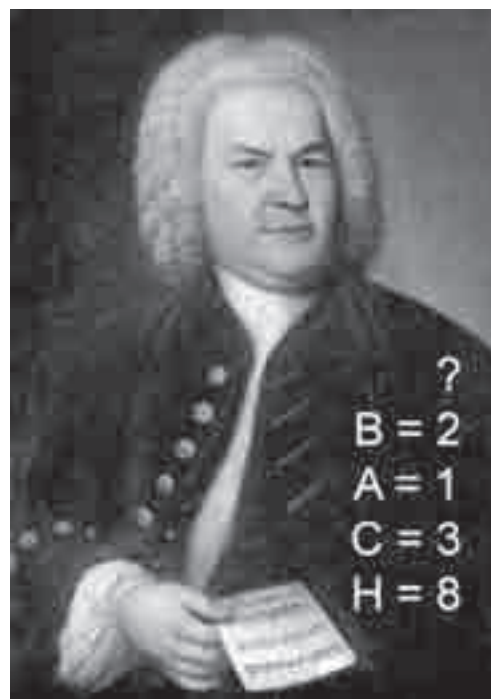
Hace ya unas cuantas temporadas, la tele abusó de un spot publicitario bastante original que seguramente recordaréis. El nuevo *Audi quattro*, asociado al 4, era el número deseado frente a los demás que perecían uno tras otro en el intento de quererlo igualar. Aparte del recurso, llamaba la atención el que fueran asimilando cada cifra con elementos comunes que todos conocemos en forma de *collage cultural* e imágenes del propio coche, todo ello bañado por una música sin igual. Casualmente, por aquel entonces estaba analizando la fuga nº1 BWV 846 del primer volumen de *el clave bien temperado* de Bach y un interesante descubrimiento me hizo conectarla con este anuncio, llevándome a preguntar si existía realmente un simbolismo asociado a los números en la obra del maestro. Si esto fuera cierto, ¿estáis preparados para desenterrar los posibles tesoros numéricos ocultos?

Como os decía, el análisis que estaba realizando de esta fuga me llevó a detectar la extraña "firma" del maestro escondida en las 14 notas de su sujeto. Es muy sencillo. Si numeráis el abecedario alemán os daréis cuenta que la B equivale al número 2, que la A es el 1, que la C se corresponde con el 3 y que la H no es otro que el 8. Al hacer la suma de estas letras ($B+A+C+H=2+1+3+8$) obtendréis 14.

Además, me parece mucha casualidad que a lo largo de esta fuga haya un total de 24 entradas de este mismo sujeto. Puesto que ésta abre la doble colección de 24 *preludios y fugas* (compuestos cada uno de ellos en las 24 tonalidades -12 mayores y 12 menores-), ¿podría ponernos sobre aviso del plan establecido por su autor o es una mera coincidencia? Para más detalles, el primer volumen se publicó en 1722 y el segundo en 1740, lo que permite hallar tras sumar las cifras de ambas fechas ($1+7+2+2=12$ y $1+7+4+0=12$), un emocionante 24. Ahora es cuando me diréis

que no es muy descabellado pensar en una teoría que permita conectar varios elementos (de la vida y la obra) de Bach con una serie de números en concreto. Pues bien, de momento, esto es lo que he hallado.

Dividiendo 24 por la mitad (12), podréis seguramente relacionar este número con cosas que os serán del todo familiar como los 12 *signos zodiacales*, los 12 *meses del año*, los 12 *animales en la astrología china*, las 12 *tribus*, las 12 *horas del reloj*, los 12 *trabajos de Hércules*, los 12 *titanes engendrados por Urano y Gea*, las 12 *campanadas*, la *docena* (como sistema de medida), los 12 *sonidos de la escala cromática* (do - do# - re - re# - mi - fa - fa# - sol - sol# - la - la# - si), las 12 *tonalidades mayores (y las 12 menores)*, el *dodecafonismo schoenbergiano* o hasta los 12 *apóstoles*. ¡Por fin llegamos al tema de la religión! No olvidemos que Bach era muy creyente y que la mayor parte de su música fue compuesta para esta finalidad. Quizá pueda parecer llamativo el hecho de que la primera publicación de *El Arte de la Fuga* (meses después de la muerte de Bach) saliera al mercado con el precio de cuatro táleros (12 marcos).

Si antes hablábamos del número 14 (la firma de Bach), no olvidéis también que su mitad (7) nos da una cifra perfecta. Cabe citar algunos ejemplos como, los 7 *días de la semana*, los 7 *agujeros de la*

cara, los 7 planetas descubiertos en la antigüedad, los 7 colores del arco iris, las 7 virtudes, los 7 pecados capitales, los 7 mares, los 7 templos y, como no, los 7 sonidos musicales (do - re - mi - fa - sol - la - si). Además, los eruditos relacionan el 7 con las 7 palabras de Cristo en la cruz, con lo que se le puede calificar como el número del hombre. ¡Qué casualidad que el nombre de Bach dé el número del hombre multiplicado por 2! Y si os detenéis en el coral BWV 621 veréis que el tenor y el bajo (2 voces) se combinan formando 7 entradas distintas entre ambos. ($7 \times 2 = 14$)

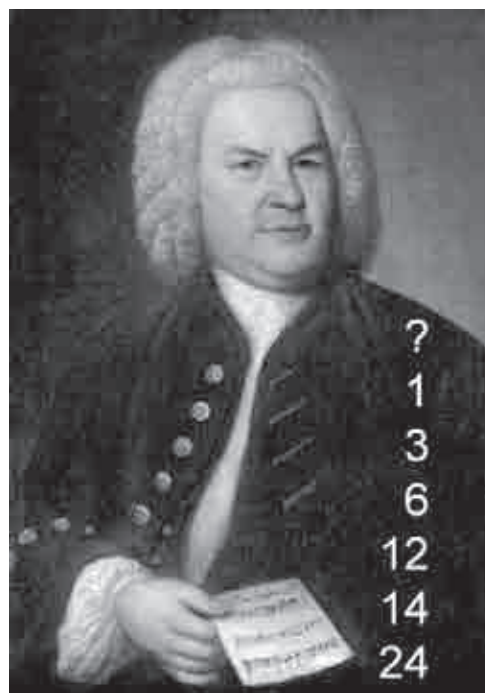
Por si esto no fuera poco, dividid 12 entre 2. A priori, 6 no nos suena de nada en el terreno musical. Pero a nivel religioso, se le suele asociar con la creación. ¿No fueron 6 los días que tardó Dios en crear el mundo? Lo cierto es que tampoco nos aclara qué tiene que ver el 6 con Bach. Pero, ya que estamos, podría responderme alguien ¿por qué el maestro creó 6 conciertos para órgano solo, 6 suites para violonchelo y 6 más para orquesta, 6 suites francesas, 6 suites inglesas y 6 partitas para clave, 6 sonatas para violín y clave, 6 sonatas en trio para órgano y hasta 6 conciertos de Brandenburgo?

Tirando de la madeja, llegamos al 3 y la pregunta es inevitable: ¿por qué todo está basado en el 3? Ya andemos por el terreno de lo popular (desde los 3 cerditos, los 3 mosqueteros, los 3 reyes magos o Juanito, Jaimito y Jorgito, pasando por las carabelas de Colón, el triángulo de las Bermudas, la trilogía de el Señor de los Anillos o datos como principio, mitad y final o salud, dinero y amor o hasta el archiconocido ¿jura solemnemente decir la verdad, toda la verdad y nada más que la verdad?), de lo folklórico (el gato de 3 colores como símbolo de protección o las 3 brujas de Macbeth cuyos conjuros rezan “3 veces el gato con manchas maulló”), de lo religioso (la trinidad del Dios padre, hijo y espíritu santo) o de lo musical (el intervalo de 3ª como consonancia, el acorde tríada como principio armónico o los 3 grados tonales), siempre caeremos en la cuenta de que este número nos gobierna. ¿Será por razones de equilibrio o por mera proporción? ¿Qué es lo que hace que toda vida esté basada en el 3? Quizá uno de los ejemplos bachianos más característicos sea el de la misa luterana para órgano que encierra en su preludio (al igual que en su fuga) 3 temas, además de los 3 bemoles que lleva en la armadura de clave. Llegados a este punto, hasta os podría contagiar mi locura si nos detenemos en un dato curioso:

Bach fallece el 28 de julio de 1750 (28/07/1750). Resulta tremendo averiguar que la suma de estas cifras ($2+8+0+7+1+7+5+0$) sea igual a 30 y

que $3+0$ nos lleve de nuevo al 3. ¿Azar, capricho histórico o de índole sobrenatural? En estos casos no es fácil saber qué pensar, claro que tampoco hallaremos ninguna respuesta convincente.

No quisiera acabar sin antes mencionar un breve apunte sobre el 1. Además de todas las cosas con las que lo podéis asociar (en música, la tónica como sonido a partir del cual se establece toda tonalidad), es el símbolo de la unidad, de Dios o del universo. Ya sé que me diréis que esta cifra es muy difícil de identificar en su obra. Pero, ¿si el coral BWV 680 ocupa 100 compases, no podríamos extrapolarlo ($1+0+0$) al famoso número 1?

Por un lado, hemos visto la importancia que acordaba Bach a la numerología y lo esclarecedor que resulta por su multiplicidad de significados asociados u ocultos en la obra y la vida del maestro y, por otro, que hay muchos números que todavía siguen sin haberse podido relacionar. (No por ello estarán exentos de algún propósito) Así que si creéis descubrir algo que os llame la atención, extended todos los tentáculos que podáis porque quizá hayáis descubierto una pista digna de ser seguida en otra nueva revisión que se haga de esta interesante alquimia matemático-musical. Quizá cuando hablemos de Bach ya no podamos dejar a un lado esta obsesión numérica y más aún si nos tomamos al pie de la letra a Webern, quien llegó a afirmar que “todo ocurre en Bach”.

Oscar Esplá Gutiérrez
Professor d'harmonia

L'aparició de la música instrumental

Com tots sabem, els instruments han estat utilitzats per totes les cultures al llarg de la història, depenent el seu ús de factors molt diversos. A Occident per exemple, durant l'Edat Mitjana es van utilitzar molts i variats instruments com així ho demostren els abundants testimonis iconogràfics. En general eren instruments de construcció molt simple i el seu ús estava vinculat a la música vocal, utilitzant-se per doblar les veus o per executar acompanyaments molt senzills.

S'han trobat escasos testimonis de la música estrictament instrumental de l'Edat Mitjana i mai abans del segle XIII. Vinculats a la música de dansa, únicament es conserva una forma musical instrumental d'aquest període medieval, l'*estampida* (estampie), que era una peça de dansa, monofònica o polifònica formada per diverses seccions que es repetien.

Encara que el període comprés entre 1450 i 1550, va ser primordialment una etapa de polifonia vocal, al mateix període es va produir un creixent interès per la música instrumental, a partir d'aquest moment es va començar a escriure més música de caràcter instrumental, no obstant, els documents escrits i impresos del Renaixement no conserven tota aquesta música ja que era una pràctica molt habitual la improvisació i la interpretació amb abundant ormanentació.

Durant el Renaixement es van produir una sèrie de canvis que van afavorir el desenvolupament de la música instrumental, destacant els següents:

La societat es va enriquir ja que apareixen les ciutats amb l'emergent burgesia i els instruments es van beneficiar. Es van construir millors instruments al servei d'aquesta burgesia emergent i mercantil i que cada vegada estava més interesada en la diversió social amb la música. Durant el segle XV es van crear corporacions de fabricants d'instruments de corda i van destacar també els artesans de Nuremberg en la construcció d'instruments de vent-metall i els artesans de Fosen en la construcció dels instruments de corda puntejada.

Els mecenas van mantindre amb certa freqüència conjunts instrumentals i això va afavorir el canvi d'*status* del músic instrumental.

Durant el Renaixement, el desenvolupament de la notació i la invenció de la impremta va permetre la ràpida transmissió de la música.

Al marge d'aquests canvis que afavoriren l'aparició del gènere instrumental, al Renaixement, van tindre especial importància les "capelles musicals" ja que certes habilitats instrumentals com la pràctica de l'orgue s'obtenia allí.

Durant el Renaixement es va utilitzar la *tablatura*, tipus de notació específicament instrumental que facilitava aquells simples "aficionats" a la música la interpretació d'una peça instrumental. En la tablatura, apareixia una representació esquemàtica del mànec de l'instrument o del teclat del mateix i en un primer moment les més utilitzades van ser per instruments de corda, (llaüt, guitarra i vihuela) o de teclat.

No obstant, això no vol dir que només s'utilitzaren aquests instruments, tot al contrari tenim constància d'una gran varietat d'instruments com flautes de bec, flautes travesseres, pífans, (actual flautí), baixons, (antecedent del fagot), xeremies, dolçaines, trompetes, (naturals), cornetes, sacabutxos, (actual trombó), violes, violins, llaüts, guitarres i gran varietat d'instruments de teclat, i instruments de percussió entre d'altres.

L'Emperador Maximilià I rodejat dels seus músics. Grabat de H. Burgkmair, segle XVI

A més de les característiques d'estil comuns a tot el període, la música instrumental d'aquest moment va tindre les seues peculiaritats:

Es va escriure música per a solistes i per grups. Entre els primers van ser especialment importants les composicions per orgue, clavecí i llaüt.

En la música per a grups, s'agrupaven els instruments per famílies, els anomenats *consorts* a Anglaterra que solien tindre de 2 a 8 instruments.

No es va aconseguir una autèntica autonomia en la composició de formes instrumentals (haurem d'esperar al període següent) ja que no existien els medis musicals que pogueren desenvolupar un discurs musical independent i es van establir els següents tipus de composicions:

- les derivades de models vocals: *canzona* i *ricercare* sobretot.

- les vinculades a la dansa: *suite*.
- de caràcter improvisatori: *tocata*, *entonçació*, *fantasia*...
- *variacions* i *diferències*.

El *ricercare* podia ser de dues maneres, homofònic o polifònic i va tindre una gran difusió a Alemanya, França i Anglaterra amb els noms de *preludi*, *fantasia* i *fancy* respectivament. A Espanya va rebre el nom de *tiento* i es va escriure per teclat, vihuela i arpa.

La *canzona* per la seua part, derivava de la *chanson francesa*, solia interpretar-se a través de transcripcions instrumentals anomenades "intabulacions", tenien una textura acòrdica, imitacions, harmonia senzilla i vitalitat rítmica. Van diferenciar al segle XVI la *canzona* per instrument solista, basicament llaüt i teclat, aquestes últimes eren originals *mentrés* que llaüt eren simples transcripcions i la *canzona* per a conjunt.

Durant el Renaixement, per altra part, la dansa va tindre una gran difusió. Esperaven que tota aquella persona educada fora un gran ballarí i això explica l'aparició de formes vinculades a la dansa com la *suite* i danses instrumentals per a llaüt, teclat o conjunts. Durant aquest segle XVI es va publicar

gran quantitat d'aquesta música i el seu objectiu era amenitzar les reunions socials celebrades a les cases de la burgesia i les corts aristocràtiques.

Respecte a les formes de caràcter improvisatori, durant el segle XVI hi havia dues formes d'improvisar, una era ornamentar una melodia prèvia existent i l'altra era afegir parts contrapuntístiques a un *tenor* agafat frecuentment del cant gregorià.

Es van desenvolupar també al segle XVI formes con la *romanesca*, i el *ruggiero* que eren simples variacions sobre una melodia. A Espanya va ser molt habitual la *diferència*, perquè rebien aquest nom les variacions, del *Guárdame las vacas*.

Com veiem, el Renaixement sentarà les bases de l'eclosió i independència total de la música instrumental que arribarà per complet durant el Barroc. El Renaixement serà doncs, una època de preparació fins l'establiment definitiu d'una veritable sintaxi instrumental amb el temperament igual i el sistema harmònic que tots coneguem.

Jose Luis Balaguer

Professor Història de la Música

Comentaris sobre educació i ensenyaments musicals

La preparació musical dels alumnes, sense posar com a objectiu més immediat l'aprenentatge dels signes de lectura i escriptura es una opció metodològica que en molts casos es podria considerar adequada en els començaments de la educació i l'ensenyament musicals.

Crec que actualment, pel que fa als aprenentatges de la música en general i particularment a les assignatures de Llenguatge Musical, Harmonia, Anàlisi, etc. (totes les col·lectives en general), hi ha un desequilibri en el temps i esforços que es dediquen a la formació dels alumnes en els aspectes "visuals" o "mentals" de la música i els que es poden dedicar als aspectes "sensorials"; es prou freqüent que una de les principals preocupacions dels professors siga que els alumnes aprenguen a llegir i escriure la música aplegant així a "interpretar-la" i, teoritzant-la, aplegar a la comprensió més satisfactòria. Normalment els esforços i temps dedicat a estos aspectes ocupen a les classes la major part del temps (sempre escàs, el temps), restant-lo a la preparació dels alumnes en els aspectes "no visuals" de la educació i el ensenyament musicals, els aspectes "sensorials". Encara que estos dos pilars fonamentals de la formació del músic s'han d'atendre com cal, la meua opinió es que actualment es dona un desequilibri inconvenient en el desenvolupament de cadascun d'ells.

Quan un alumne comença la seua educació musical, el temps dedicat a les activitats de desenvolupament sensorial tindria que ser molt més, així ho crec, esta es la meua opinió.

Quines son estes "activitats sensorials"? Son totes aquelles activitats musicals que posen en joc les facultats musicals més primàries i intuïtives de les persones: audició, receptivitat i apreciació, memòria musical, sentit del ritme, capacitats vocals, creativitat i interpretació, y solen estar contraposades (en un primer graó del procés d'educació i ensenyament musicals) a altres facultats musicals, estes de caràcter mental, raonat i intel·lectual, com son la lectura, la escriptura, la teorització del fet musical, l'aprenentatge de les regles de l'harmonia i anàlisi...

Estes son algunes deixes activitats:

- Escoltar música de diferents generes i estils (activitat de les més importants).
- Marxes, jocs, escenificacions, amb utilització d'instrumental Orff.
- Cants amb acompanyament o sense, invenció de cants i melodies, invenció de lletres i aplicació rítmica i melòdica, modificació, introducció de variacions, cants corals, etc.

- Exercicis de percussió corporal, amb el propi cos (convertim el nostre cos en una bateria), taules, sol, etc. També amb percussió Orff.

- Exercicis d'imitació rítmica, de variació, de multiplicació i d'invenció.

- Exercicis d'imitació canora, de variació, de creixement i d'invenció.

- Exercicis de comentaris d'audicions, guiats pel professor.

- Exercicis d'apreciació de timbres i combinació.

- Exercicis d'apreciació de dinàmiques i agògiques en audicions. Pràctica d'estos elements expressius en les nostres activitats musicals.

- Exercicis d'apreciació harmònica, cadencial i formal.

- Exercicis d'apreciació fina en l'afinació dels sons.

Ninguna d'estes activitats no necessita de ningun coneixement per part de l'alumne dels signes gràfics del llenguatge musical. Son totes elles activitats musicals que alimenten i estimulen la "sensorialitat" del futur músic, actuen "preparant el terreny". Per una altra part la seua posada en pràctica a les classes ens oferirà moltíssimes ocasions per anar introduint als alumnes en alguns conceptes musicals importants: la sensació del pols musical, la seua subdivisió, apreciació harmònica, modal, tímbrica, tensió-distensió, forma i estructura de la música etc. També moltes coses de teoria de la música poden ser mes senzilles de comprendre des de la sensorialitat i així ho podrem aprofitar si ho estimem convenient. Entre els elements positius que aporta a la formació del músic este tipus d'exercicis i activitats està la major implicació dels alumnes i major alegria a les classes.

Per una altra part, també es deuen d'atendre les activitats pedagògiques que porten als alumnes a la comprensió "raonada" de la música, estes de caràcter intel·lectual o mental, les quals son necessàries donat que, al permetre a l'alumne la lectura i la escriptura de la música li proporcionen un instrument fonamental per a anar avançant en la seua independència, possibiliten açò un avanç millor en qualitat i quantitat en el seu aprenentatge. Algunes de estes activitats:

- Exercicis de lectura i escriptura musical, coneixement dels signes gràfics de la música i interpretació correcta d'ells.

- Explicació de temes de Teoria de la Música y realització de exercicis aplicats.

- Aplicació de la lectura y la escriptura musicals a algunes de les activitats sensorials.

- Aplicació dels exercicis anteriors a la Teoria de la Música.

- Exercicis de dictat musical.

Este tipus d'exercicis i activitats, al contrari que els anteriors, sol introduir a les classes una relativa monotonia, una inèrcia inconvenient i una relativa "passivitat" per part d'alumnes i de vegades també del professor, restant-li dinamisme i interès a les activitats de classe.

Per al desenvolupament curricular d'allò que es refereix a la lectura, escriptura i teoria de la música, activitats de caràcter "mental", sí que necessitem conèixer els signes musicals; la millor connexió entre la sensorialitat i l'aprenentatge dels signes musicals que ens porten a una bona interpretació d'ells, sols es produirà si les vivències musicals que sustenten les teories i lectures, han segut viscudes "sensorialment". Els conceptes de teoria musical serien assimilats pels alumnes d'una manera mes natural i els problemes de rítmica i oït musical serien menys; este procés d'educació i ensenyament musicals sembla ser el més lògic, tractant-se com es tracta de la adquisició d'un llenguatge.

Podria ocórrer en les primeres etapes o graons del procés de formació de l'alumne, acostumats com estem la majoria a valorar els progressos en la música de manera "tangible", o siga, demostrable per mitjà de lectures, teoria, i dictats musicals, que semblara que estigueren mes atrassats, però, en un termini mitjà tal vegada els progressos foren majors, donat que les activitats de tot tipus que es pogueren desenvolupar en cada moment de aprenentatge, tindrien unes majors qualitats formatives i això els donaria una millor preparació per a assolir la lectura, escriptura i teoria de la música; els alumnes assimilarien tots els conceptes d'afinació, de rítmica, de teoria i altres d'una manera més "viscuda musicalment" per ells, més practicada, de manera semblant a com s'ensenyava una persona a llegir i escriure: molt abans ja compren molts conceptes, parla i s'expressa, es a dir, està vivint la seua llengua; d'ahí a ensenyar-lo a llegir i escriure sols hi ha un pas; la dificultat d'eixe pas pel que fa al nostre llenguatge, el musical, es inversament proporcional a la aplicació, en el procés de formació musical de l'alumne, de la pedagogia centrada en els aspectes sensorials.

Açò ens porta a la eterna qüestió: quins aspectes dels dos (vida inconscient o vida conscient) deguem prioritzar en la educació i ensenyaments musicals, o en quin ordre?

Aquells que es centren en la memòria musical, intuïció, vivències musicals pràctiques (vida inconscient de la música), l'avaluació de les quals tal vegada seria "a llarg termini", o els que posen els màxims esforços en els aspectes mes "tangibles", mes immediats d'avaluar, d'un tipus d'avaluació musical que jo diria "a curt termini", com son la teoria de la música, la lectura i escriptura dels signes musicals (vida conscient). Avaluar els aspectes "inconscients" de la música es mes complicat que avaluar els aspectes "conscients" i la veritat es que fins ara estos son els més empleats, per no dir els

únics, encara que de vegades també aquells es tenen en conter, encara que crec que poc. Això, com si d'una reacció en cadena es tractara, ens porta directament a donar prioritat absoluta a les nostres accions a les classes a allò que s'hagi de valorar de manera "tangible", demostrable i justificable donat que es té la sensació que es això el que ens demana el sistema.

Vull manifestar la meua opinió de que esta manera d'actuar tal vegada no siga la millor, encara que jo mateix, i tots, es vegem obligats pel sistema (el sistema som tots) i pels projectes curriculars a treballar així. Tal vegada, segur, no estiga dient res de nou, sols intente manifestar algunes de les idees, que no son meues, que jo tinc al respecte de formar bons músics i bons aficionats (cosa esta no menys important).

Açò que he dit tampoc es ninguna novetat, ja ho se, però en l'actual funcionament del sistema, centrat en conceptes "tangibles" com la lectura, la teoria de la música, el dictat musical, etc., l'aplicació dels exercicis sensorials a les classes queda fora de les prioritats, i moltes vegades un, per convençut que puga estar dels resultats dunes metodologies i d'altres, unes millors i altres pitjors, no te mes remei que tractar d'aplicar les programacions establides al departament, (amb la millor voluntat per part de tots, però tal vegada desequilibrades pel que fa a esta qüestió). Jo veig ací un de tants cassos en que les programacions, disposicions, acords, lleis, papers, maten l'esperit que deu guiar l'acció educativa, especialment en la educació i ensenyament musicals. No estaria de més tractar de parlar d'este tema, important crec jo.

Tot el que he dit ho he dit pensant en l'assignatura meua, Llenguatge Musical, encara que opine que la major part es totalment aplicable a altres assignatures i especialitats.

A propòsit d'açó que he escrit recorde un dit que diu: "La preocupació mata la ocupació", dit d'una altra manera: allò mental interfereix greument en allò intuïtiu. Ara, no es pot negar que qualsevol alumne, per ben preparat que estiga en els aspectes "sensorials", quan te que accedir a la lectura i la escriptura, te que fer un esforç mental i d'adaptació, però este serà menor quant major siga la seua preparació sensorial.

El extraordinari pedagog de la música Edgar Willems va manifestar que "l'autèntic drama de la música, (de la pedagogia musical) era passar de "la vida inconscient" (intuïció, memòria, imitació, reproducció psicomotora, sensorialitat) a la "vida conscient" (lectura, interpretació de tota classe de signes musicals, teoria de la música). Willems, pensava molt i molt be. Tenia raó, es un personatge al que admire.

Juan José Silvestre
Professor de Llenguatge Musical

El violí més famós del món no ha donat un concert

Se'l coneix com el Mesías i aquesta és la seua història. Entre 1774 i 1776, el comte Cozio di Salabue, famós col·leccionista, comprà a Paolo, el fill menut de Stradivari, un grapat de violins dels que encara quedaven al taller familiar. Alguns havien sigut fabricats pel seu germà major, Francesco, que havia seguit els passos del seu progenitor. Els restants havien sigut obra pròpia d'Antonio Stradivari. Entre tots, destacava per la seua perfecció un datat en 1716, és a dir, durant el seu període daurat. En 1827, el també italià i tractant de violins Luigi Tarisio va adquirir l'instrument, conegut com el Salabue i, literalment, el va fer desaparèixer. Encara que presumia constantment d'ell, mai el va mostrar a ningú, ni tan sols als seus amics, entre els que contava el violinista francès Delphin Alard, al que se li atribueix haver-lo rebatejat amb el nom del Mesías, al fer referència a la frustració d'escoltar per enèsima vegada d'ell sense poder vore'l: "és com

el Mesías dels jueus –va dir-, el quall tot el món espera vore'l però mai apareix".

Quant Tarisio va morir en 1855, el famós *luthier* parisenc Jean-Baptiste Vuillaume va convèncer a la viuda per a que li venera el Mesías, esplèndidament conservat i sense que mai haguera sigut tocat. Vuillaume li va fer unes xicotetes modificacions i el va guardar en una urna de vidre a sa casa. Però, al contrari que l'anterior posseïdor, no dubtà en mostrar-li'l als seus amics. I no sols això, sinó que elaborà una sèrie de rèpliques exactes del tresor amb les quals reptava als seus convidats a que intentaren identificar el vertader. En 1875, per fi i després de 159 anys, el Mesías fou exhibit al

públic en una exposició d'instruments musicals antics celebrada a Londres.

Després de morir Vuillaume en 1875, el violí va pertànyer un temps a la seua família fins que fou adquirit pel gendre d'aquell Alard el qual li havia donat el nom definitiu. Però en el camí del Mesías es creuaren els germans Hill, famosos luthiers i col·leccionistes anglesos que el compraren en 1890 per un preu rècord de 2.000 lliures en una subhasta. Al igual que Vuillaume, els Hill també el modificaren venent-lo fins a dues vegades, sempre recuperant-lo després. Així era la seua obsessió per l'instrument. L'última vegada fou en 1928 moment el qual el violí estava valorat en 10 milions de lliures que els germans Hill ja no s'embossarien: en 1940 el donaren a l'Imperi Britànic que el va destinar al Hill Room de l'Ashmolean Museum d'Oxford, on permanence hui en dia sense haver-se tocat mai en una actuació i en condicions d'accés molt limitades.

Un dels afortunats el qual va poder accedir al Mesías en 1998, fou el prestigiós conservador Stewart Pollens requerit per la direcció de l'Ashmolean per a fotografiar el violí. I aleshores sorgí l'escàndol. Pollens va posar en tela de juí la seua autenticitat. Al seu entendre, determinades peces del violí no encaixaven amb l'estil d'Stradivari per a treballar la fusta. A açò s'afegien els dubtes al respecte de l'adquisició de Vuillaume de la qual no existien proves. I Vuillaume, a més de luthier i tractant, era un notable falsificador de violins antics. A cas no es vanagloriava ell mateix d'haver fet rèpliques exactes del Mesías?

Però l'argument més poderós el va esgrimir el Dr. Peter Klein, expert en Dendrocronologia de la Universitat d'Hamburg a qui Pollens va consultar per a que estudiara el patró de creixement dels anells en la fusta de l'instrument. En la seua opinió, la fusta emprada en la part superior del violí pertany a un arbre talat després de la mort d'Stradivari.

És cert que cap dels arguments és concloent i la majoria dels experts aposta en favor de l'autenticitat del violí. I recentment, per sorpresa, el Dr. Klein s'ha retractat de les seues conclusions inicials.

Però la qüestió està en l'aire: és el violí més famós del món, amb un valor estimat superior als 20 milions de lliures, una falsificació?

Clio, maig 2003

Una classe amb bona harmonia

Quan dius tinc audició d'harmonia, la gent respon amb molta sorpresa "sí, sí, d'harmonia...". Aquest any fem audicions, la finalitat de les quals és que els alumnes aprenguen a ser musics, però no a base d'un muntó d'exercicis que es corregeixquen en roig, ara el que es tracta és ser músic escoltant, divertint-se i com no, aprenent amb la música.

En aquest curs, no fem les dos hores de teoria. El que fem és un dia teoria i l'altre, agafem els nostres instruments i toquem, creem, inventem, aprenem i es divertim.

Al primer trimestre, varem fer una audició d'improvisacions. Fèiem aquestes improvisacions partint d'una roda d'acords, on cadascú de nosaltres feia una melodia quan ja havíem acordat el grup.

A l'audició sols eixíem amb un pentagrama ple d'acords i una estructura de quan s'havia de tocar la melodia cada vegada.

Açò, ja ens va parèixer una gran innovació perquè nosaltres a classe d'harmonia no havíem agafat mai l'instrument i menys encara, havíem improvisat. Però més innovació va ser quan el nostre mestre, Óscar Esplà, ens va comentar que ell pintava quadres i que li agradaria exposar-los al Conservatori, però que li faria falta que a cadascun dels quadres se'ls posarà una música.

Anàvem a relacionar la pintura amb la música, els dos arts quedarien fusionats i això donaria lloc

a les audicions del segon trimestre.

Tot això era com al primer trimestre, però la gran diferència va ser que havíem de crear una composició musical partint d'un quadre escollit per nosaltres, que ben bé podria ser de colors càlids o freds(blaus, rojos, verds...)

Aquesta vegada ens ho havia complicat una mica més, però també, l'altra diferència va ser que no havíem d'improvisar, és a dir, que hauria d'estar tot ben estructurat i escrit en una partitura.

Es varen fer sis audicions a les quals va assistir una quantitat bastant elevada d'assistents, els quals van aconseguir omplir el saló d'actes.

L'audició consistia en el següent:

En una pantalla enfocada amb un projector eixia visualitzat el quadre al que cada grup representava mentre s'interpretava la peça que s'havia fet pels alumnes. En eixa mateixa pantalla, també s'introduïen fragments de poesia feta per Óscar, per traslladar a la gent el pensament que va fer crear aquelles obres, així com les pintures, la música i la poesia.

En aquestes audicions no sols van participar els alumnes d'harmonia, també van intervindre els alumnes de conjunt, llenguatge musical, cambra, orquestra, cor, història i composició. Tot açò no haguera estat possible si no fos per la il·lusió amb que ho vam agafar i pel companyerisme que va haver.

Donar les gràcies al director del Conservatori, Josep Manel García, al nostre mestre d'harmonia Óscar Esplà, a totes les persones que van ajudar tot el que van poder, tant mestres com alumnes i als dos conserges que van ser els que, tot el que ens feia falta ens ho proporcionaven.

Gràcies a tots.

Neus Blasco Marín
Alumna de trompa

Actuació dels alumnes de 4t GP.

La Tuba, la gran desconeguda

La Tuba és un instrument de vent metall de secció cònica amb un diàmetre molt gran amb relació a la seua longitud, uns 5 metres i mig, proveïda de 4 pistons o cilindres. És l'instrument més greu de la família de vent metall (trompeta, trompa, trombó i tuba).

En 1815 s'inventa el sistema de vàlvules i pistons per Blümel i Stölzel, i s'apliquen a tots els instruments de metall apareixent així la TUBA.

La invenció de la Tuba se li atribueix en 1835 a Wilhelm Wieprecht i Johann Gottfried Moritz i perfeccionada en 1845 per Adolf Sax, que unifica la gran proliferació d'invenció de nous instruments de metall amb vàlvules o pistons, i els anomena Saxhorns, un grup de set instruments en què la Tuba és el més greu: Sopranino Mib, Soprano Sib, Alt Mib, Tenor Sib, Baix Sib, Baix greu Mib i Contrabaix Sib.

Els antecessors de la Tuba són el Serpentó i l'Oficleido o Ficle. La invenció del Serpentó se li atribueix en els XVI al canonge Guillaume d'Auxerre, format per un tub cònic en forma de S fet de fusta i proveït de forats i claus i amb embocadura de marfil. L'Oficleido o Ficle va ser inventat en 1817 per J. Halary, era de metall proveït de claus, la seua forma era pareguda al fagot.

Altres tipus de Tuba són l'Helicó i el Sousaphone. L'Helicó és de forma circular i es passa pel centre de cos de l'executant, es recolza sobre el muscle esquerre, inventat a Rússia en 1845 i fabricat

per Stowasser, el seu disseny es va configurar per ser més manejable en les marxes militars. El Sousaphone és una adaptació de l'Helicó que va fer J. Sousa en 1898, tenia un immens pavelló.

La família de la Tuba en l'actualitat està formada per tres instruments:

1. Tuba Tenor Sib (Bombardí, Baríton, Euphonium, Basse, Flicorno tenore...)

2. Tuba Baixa Fa, Mib (Bass, Contrebasse, Tuba, Basso...)

3. Tuba Contrabaix Do, Sib (Bass, Contrebasse, Tuba, Basso...)

CONCURS DE TUBES

Pedagògicament des de l'any 2004 s'està realitzant un concurs de Tuba a l'Altea, amb la finalitat de promocionar la Tuba, crear un repertori d'obres adaptat a cada curs i a més realitzat per compositors valencians. Hi ha dos modalitats Tuba i Tuba Tenor (Bombardí), separat en l'ensenyança elemental per quatre cursos, l'ensenyança professional en tres cicles i el grau superior en dos cicles, amb tres premis en cada curs o cicle. No participen només els deu millors, sinó que participen tots els alumnes matriculats a la Comunitat Valenciana en un conservatori de Conselleria, Municipal o una escola de música, superant cada any el centenar de participants.

Obres obligades 2008

GRAU ELEMENTAL , TUBA TENOR.		
CURS	TITOL	COMPOSITOR
1r	EUPHONICA	J.C. Sempere
2n	OCTOBER TANGO	Llisa-Jane Roberts
3r	CANÇÓ DE CALDERER	Oswaldo Olmos Jover
4t	TEMPS	Mónica Oliver
GRAU MITJÀ, TUBA TENOR		
1r	DROPS	Angel Garcia
2n	BALADA D'ARGENT	Angel Garcia
3r	BALADA	J. Alborch
GRAU SUPERIOR		
1r	LES AVENTURES DE SHERLOCK HOLMES	Enrique Hernandis
2n	LA GRUTA	Diego Niñerola
2n(banda)	ALTAIA	José Salvador Gonzalez Moreno

GRAU ELEMENTAL, TUBA		
1r	OCNOS I	Llisa-Jane Roberts
2n	ELS HORES	Hilari García
3r	SONATINA D'HIVERN	Rosana Cano
4t	TRACALATRAC	Ximo Cano

GRAU MITJA, TUBA		
1r	AL JARDI DE LA MÀGIA	José Vte Fonts Castella
2n	ENTUBAT	José Salvador González Moreno
3r	SONATA 1r MOVIMENT	Ximo Cano

GRAU SUPERIOR, TUBA		
1r	BOCAIRENT COMP. 238 A FI	Norman Milanés
2n	CONCERT NÚM.1 MEDITERRANI (1r MOV)	Rafael Talens
2n (banda)	PETIT CONCERT	Ximo Cano

Enguany el concurs d'Altea se celebrarà el 23 i 24 de maig i els alumnes del Conservatori professional de música d'Ontinyent que participaran són:

ELOI MOMPÓ	Tuba Tenor	1 GM
VICTOR MARTÍNEZ	Tuba Tenor	1 GM
ALEX GANDIA	Tuba	1 GM
CHRISTIAN CALATAIUD	Tuba	1 GM
SERGI VAÑÓ	Tuba	2 GM
RAFA FERRERO	Tuba	2 GM

TUBA DE CILINDROS

TUBA DE PISTONES

TUBA TENOR (BOMBARDÍ)

OFICLEIDO o FIGLE

SERPENTON

HELICON

Martín Colomer
Professor de Tuba

Concert a l'estranger

El passat dia 19 de Febrer varem tenir l'oportunitat d'anar a fer el que més ens agrada: MÚSICA. Però aquesta vegada va ser molt especial. Som tres alumnes d'ací, del Conservatori Professional de Música d'Ontinyent, que junt amb quatre professors més viatjarem a l'Institut de Música i Dansa d'Andorra per intentar fer gaudir els demes, sempre dintre de les nostres capacitats musicals que encara estan en desenvolupament.

Aquest grup de cambra estava format, com ja hem dit abans, per:

Estefania Santamargarita, Francisco Campos del departament de vent-fusta i els pianistes acompanyants Emilio Boil i Joanjo Albinyana. I després nosaltres tres: Marina Giménez (flauta 4t GM), Irene Martí (flauta 5é GM) i per últim Montse Tortosa (clarinet 6é GM).

L'objectiu d'aquest projecte es `pot tractar des de molt punts de vista:

Primerament. El simple fet de compromís per la música. Un concert suposa un estudi individual i sacrifici per obtenir el màxim rendiment possible.

D'altra banda, aprofundir i millorar en la tan complicada tasca de tocar en un grup de cambra. Promocionar el nivell pedagògic i musical del nostre centre. També, i com no, pel simple fet de transmetre als demés allò que més feliços ens fa. I per últim, crear un vincle d'unió i amistat amb els professors, conèixer tots junts i passar-ho el millor possible. Perquè analitzant-ho bé, la música és sacrificada però la recompensa que ens dona és

inexplicable.

L'acollida per part de l'equip directiu i dels directors d'orquestra de l'Institut de Música i Dansa d'Andorra la Vella va ser molt especial.

Després de mostrar-nos el meravellós centre, inaugurat fa tres anys, assajarem a la sala d'audicions.

El dimecres a les 19'00 hores férem el concert i la valoració que fem d'aquest és la següent:

D'una banda tenim una sensació personal molt satisfactòria degut al nivell de concentració del grup. D'altra, la bona predisposició del públic andorrà ens ajudà a crear un ambient molt càlid.

I per últim, rebérem felicitacions per part de tot el professorat, equip directiu, pares i alumnes del centre. I ens feu molta il·lusió el fet que el director del centre ens convidà a participar el proper curs acadèmic, que havia quedat molt content de tota l'activitat.

La celebració, costejada pels quatre professors, fou espectacular, una continuació del bon ambient creat al concert.

L'Institut de Música i Dansa d'Andorra ens havia programat una visita turística, invitació que varem declinar per falta de temps.

L'endemà del concert la tornada, amb el bon sabor de boca i el record per sempre d'una experiència inoblidable.

Marina, Irene i Montse.

Actuació a l'Institut de Música i Dansa d'Andorra

Irene, Montse i Marina

EXPOSICIÓ FOTOGRÀFICA

*fins el 20 de juny de 2008 de 19 a 20 hores
a la Biblioteca del Conservatori*

• 10 anys fent música •

1997
2007

Conservatori Professional de Música
d'Ontinyent

Transportem la música

M'agradaria compartir amb tots vosaltres la intensa experiència que vaig viure l'estiu passat a Perú.

Gràcies a l'ONGD HESED-PERÚ de Carcaixent, vaig tindre la oportunitat de passar el mes d'agost a un poblet del Perú que curiosament s'anomena Requena. Allí fa falta de tot: aliments, roba, condicions higièniques, medicaments..., en resum tot el primari que necessita un ser humà per a viure. En la seua majoria els xiquets van descalços i des de ben menuts comencen a treballar venent fruita per a poder aportar algun ingrés a les seues nombroses famílies allotjades en cabanyes baix condicions autènticament infrahumanes. Com podeu imaginar-vos, la situació allí és realment trista. Moltes vegades vegem propagandes i publicitats del que està passant en països tercermundistes i se'ns cau l'ànima als peus. Viure-ho en primera persona és una cosa que et marca de per vida.

Davant d'aquest panorama tan desolador, on les persones no tenen ni el més imprescindible i la manca d'allò més bàsic és tan gran, ú mateix es sent impotent i es pregunta quina seria la millor manera d'ajudar allí. I sobretot, com podria deixar-se una llavor plantada que després donara el seu fruit per sí mateix? Què podia donar-los o ensenyar-los jo per a intentar aportar almenys una mica d'esperança a les seues vides? I la resposta va sorgir: el poder de la música faria algo per ells!! Potser no els donara de menjar, però quina medicina millor per a l'ànima? I les idees en quant a coses que allí podien fer-se no pararen de brotar. A més en la meua expedició, a banda de companys d'altres professions, érem dos músics.

Allí en Requena la realitat educativa és molt diferent de la que ací coneguem: poques escoles per a tanta població infantil, falta de recursos materials, professorat poc preparat i motivat... Després de finalitzar els seus estudis bàsics els joves no tenen cap perspectiva de futur, així que pensàrem que treballar aquell mes per crear una escola de música seria una bona aportació per al poble. I no érem les primeres que ho havíem pensat: Israel és un professor requenense amb coneixements musicals que ha aconseguit amb molt d'esforç reunir un quants instruments de vent i percussió i ensenyar a alguns xavals nocions bàsiques de solfeig per a fer-los sonar i poder tocar alguna cosa en les festes del poble.

Pels matins visitàvem les "escoles" mostrant als xiquets què era la música, algunes bases de llenguatge musical i les famílies d'instruments. És un món totalment desconegut per a ells però els va atraure de seguida. Nosaltres portàvem algunes flautes dolces i un violí. La possibilitat de fer música junts els va alegrar de seguida. I la veritat és que alegrar-los era molt difícil... per a que vos feu una idea: un d'eixos matins que ens trobàvem donant classe, la meua companya i jo estàvem desesperades. Eren al voltant de les 10.30 i els xiquets estaven apagats, quasi adormint-se. No aconseguíem que participaren en les activitats que els proposàvem i ens malhumorarem un poc amb ells demanant-los més atenció. Al vore la nostra actitud, la seua mestra ens va dir: *"pero señoritas, ¿qué energía esperan de estos niños que no han comido nada desde hace veinticuatro horas? Sólo se alimentan una vez al día aquí en el colegio. De hecho la mayoría viene porque a las once se les da un vaso de leche y un trozo de pan. Quizá después de comer algo estén más despiertos. Paciencia..."* Imagineu-vos com ens quedàrem després de tal argumentació.

En total visitàrem unes quinze escoles, totes elles amb molta densitat d'alumnat. Allí no existeix la paraula ràtio!! i encara hi havia moltíssims que no tenien oportunitat d'anar.

El col·legi que més visitàrem perquè creiem que més ens necessitava fou "l'Asilo". Es tracta d'un centre on només acudeixen xiquets amb malalties psíquiques especials. Els tenen allí apartats, quasi reclusos, perquè no comprenen què els passa exactament. Allí en Requena no hi ha cap tipus d'especialista en malalties mentals (quin luxe!) i només arriben a adonar-se'n que eixos xiquets són diferents i proud. La música per a ells va ser un somni. Ballar, cantar, colpejar, tocar, escoltar i percebre la vibració d'un instrument a través del cos va despertar tots els seus sentits. Guarde un especial record d'eixes classes.

Per les vesprades jo em dedicava a fer un taller de música per a tots els que vullgueren assistir on aprenien llenguatge musical i feien música junts mitjançant tot allò de que disposàvem (la veu, per suposat, els pocs instruments que teníem i tots aquells objectes que ens aprofitaven per a fer soroll!!). Per la seua part la meua companya Maite (trompista) assajava a la "banda" donant-los classe de llenguatge i perfeccionant el que podia la seua tècnica com a instrumentistes de vent-metall. Alhora el seu mestre Israel aprenia a ensenyar millor als xavals.

El resultat va ser impressionant. En pocs dies tota Requena ens coneixia i ens parava per preguntar-nos on eren les classes de música, quant es faria l'acadèmia al poble, què podien fer per apuntar-se a la banda... a més alguns col·legis volien fer cors d'alumnes i la banda va començar a assajar per a les desfilades de les festes de Requena que són en agost (prou afinats i a temps, per cert!).

La música havia mobilitzat al poble!!! Menuts i joves havien vist en ella una activitat motivadora, una oportunitat d'aprendre, agrupar-se i fer amics a més d'una manera de divertir-se sana i que alegrava el cor.

I aquell va ser el nostre compromís amb la ciutat de Requena: fer una acadèmia de música com a alternativa cultural del poble i dotar de més instruments a la banda per a que puga tocar més gent. Pel moment la seu estaria al tercer pis del col·legi on assaja l'agrupació.

Allí deixarem la il·lusió i les ganes pel projecte. La llavor estava plantada. Ara necessitem el material per a poder fer-lo realitat. I és per això que quant arribarem a Espanya ens posarem en contacte amb altres companys músics per compartir la experiència i veure com podien ajudar-nos. El resultat tindrà lloc la vesprada del proper dia 23 de maig de 2008 a l'Auditori de les Dominiques de Carcaixent on es celebrarà un concert benèfic per a col·laborar amb la causa. El concert serà interpretat per una orquestra simfònica formada per estudiants d'entre 9 i 16 anys de diferents conservatoris valencians i els seus professors. La entrada tindrà un preu de 10 €. M'agradaria informar-vos també que la ONGD HESED-PERÚ fa envíos periòdics a Requena de tot tipus d'articles que allí puguem necessitar (medicines, roba, llibres...). El proper envío es farà aquest estiu i estem arreplegant tot tipus de material escolar musical per a que puguem començar les classes de l'acadèmia: llibretes de paper pautat, metrònoms, afinadors, diapasons, mètodes de qualsevol curs de llenguatge que ja no gasteu, instruments que no vullgau, etc.

L'agraïment a totes aquelles persones que

Classes de música al col·legi "L'Asilo"

Alguns alumnes del taller musical

estan fent possible el muntatge d'aquest concert, als alumnes participants dels conservatoris de Catarroja, Carcaixent, Ontinyent, Silla i Ateneu de Cullera així com als seus professors i molt especialment a l'Ajuntament de Carcaixent.

Espere la vostra col·laboració perquè vosaltres més que ningú sabeu que transportant la música enviem també esperança, alegria i cultura.

Moltes gràcies a tots.

Noelia Ferrando Arbona
Cap d'Estudis d'Assumptes Acadèmics

L'Aparell afinador

Ans de parlar de l'aparell pròpiament dit, seria oportú saber de què es compon la nota que s'emet.

Elements de la nota que es toca:

En quant al seu desenvolupament cronològic, el so d'un instrument s'articula en tres parts,

- 1- Posada en vibració (emissió, atac)
- 2- Període estable (aguantar la nota)
- 3- Interrupció de les vibracions (termini de la nota).

L'anàlisi sonor o l'afinació no poden fer-se en els 3 elements. Comencem per dissecar les tres frases que s'encadenen quant s'emet una nota.

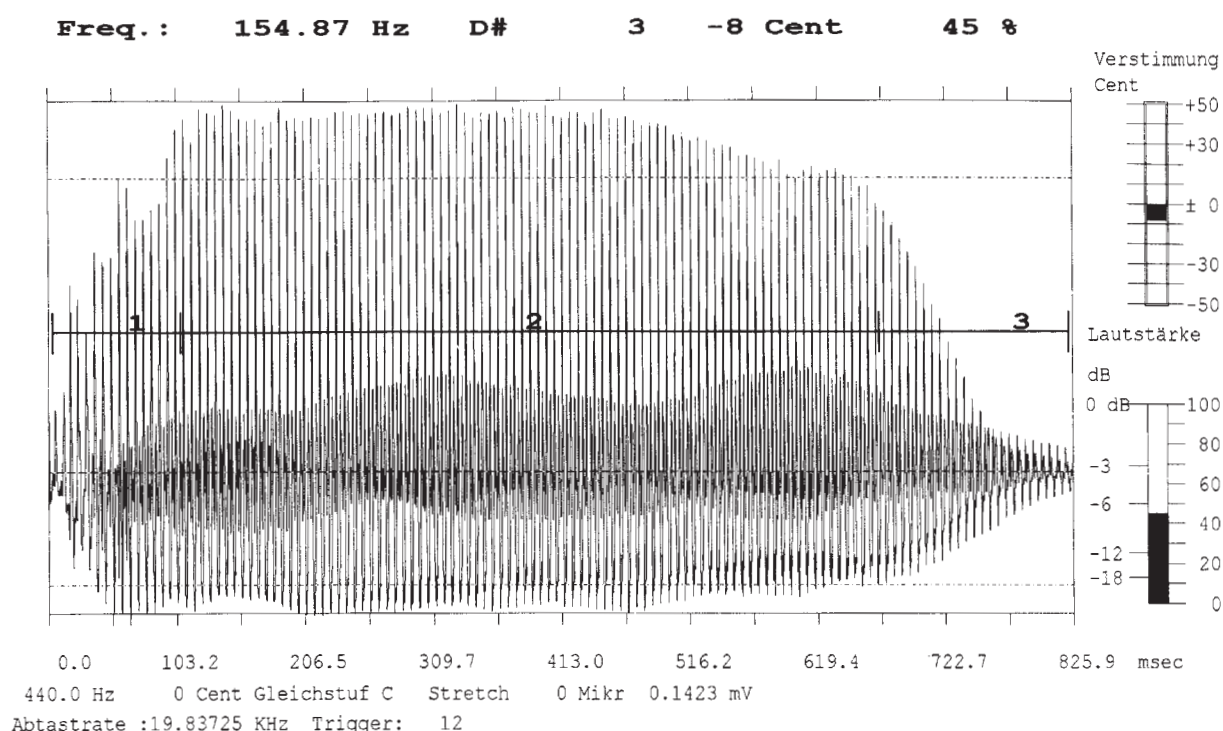
1- Posada en vibració (emissió, atac)

Després d'atacar una nota, l'ona de la bufada deu travessar l'instrument i tornar en forma d'eco de la part eixamplada del pavelló als llavis. Sols es pot crear una vibració estable en l'instrument després d'eixe moviment. Amb un instrument tenor com el trombó que té una mida de 2.70 m, aixó dura al voltant de 0,019 segons ($(2.70 \times 2) / 345 \text{ m/s}$). (La longitud de l'instrument anada i tornada dividit per una velocitat mitjana del so). En realitat eixe temps de posada en vibració serà més llarg. La

duració d'aquesta operació dependrà del volum de so, de la consistència de la emissió (accentuada, suau, lligada, etc...) així com de la qualitat i les particularitats del músic. He basat els meus càlculs únicament en el temps més curt. Fins després d'eixe moviment inicial no s'estableix l'estat vibratori que constitueix la segona fase.

2- Emissió estable (aguantar la nota)

Aquesta seqüència temporal es reconeix pel seu volum de so regular. Donat que l'encarregat d'expulsar l'aire no és una màquina i que provoca sense voler mínimes variacions del volum, he establert una zona de -10% (a partir del major màxim), senyalada amb dos línies puntejades en el gràfic. En cas d'un atac de fins 103 msec (milisegón = 1/1000 de segón) no s'alcança aquesta zona. Durant tot el temps en què es manté la nota, entre 103 i 620 msec, tots els màxims estan en la zona bona. Quant es toquen mal les notes i sofreixen moltes variacions de volum, els màxims no passen tots per damunt del límit bo. Aleshores no es pot -com en la fase inicial de posada en vibració- calcular l'afinació i hi ha que tornar a començar el procés.

3- Interrupció de les vibracions (termini de la nota)

El termini d'una nota pertany igualment al seu desenvolupament cronològic. Quant el músic deixa de bufar, les vibracions, en l'instrument, no cessen immediatament. Quant l'impuls dels llavis cessa i no apareixen noves energies, les vibracions perden la seua amplitud i el eco que ve de la part eixamplada del pavelló es redueix.

Aleshores, el que ens interessa ací és refereix solament a la nota aguantada o l'estat estable de la vibració, perquè és la única part de la nota que pot ser captada i mesurada per l'aparell afinador. L'atac i el termini d'una nota no poden ser analitzats per aquest aparell.

Dit d'una altra manera, per a poder percebre les desviacions de l'afinació, sols es considera la part prolongada d'una sola nota, com ho fan els músics d'una orquestra quant s'afinen.

Ús d'un parell afinador:

Les desviacions d'afinació d'una nota tocada es veuen sobre una petita pantalla de l'aparell, el que permet al músic saber quina nora toca i en quina octava es situa i mesurar les desviacions (la majoria de vegades en cents). Les desviacions en cents son determinades a partir del La del diapasó (nota de referència). El valor d'aquesta nota de referència es pot indicar en cent o en Hertz.

Hi ha que regular prèviament l'aparell afinador perquè després les desviacions seran mesurades i senyalades a partir d'aquest valor. Per a que siga més pràctic, adopte quasi sempre una regulació sobre 440 Hertz = 0 cent i compare els valors a partir d'una mesura general.

Quadre de valors corresponents en cents i Hertz.

CENT	Hertz	Hertz	CENT
-50	427,47	430	-40
-40	429,95	432	-32
-30	432,44	434	-24
-20	434,95	436	-16
-10	437,47	438	-8
+0	440,00	440	+0
+10	442,55	442	+8
+20	445,11	444	+16
+30	447,69	446	+23
+40	450,28	448	+31
+50	452,89	450	+39

Hi ha que observar igualment els següents punts al llegir les indicacions de l'aparell:

1- Vibrato

Quant es toca una nota amb una expressió musical, el vibrato s'integra en la sonoritat. El vibrato s'escolta com a fluctuació de volum o d'afinació. L'aparell afinador no podrà captar dit so. Les grans vibracions de volum canvien igualment la estructura sonora i al mateix temps l'afinació. En els dos casos sols es podrà fer una estimació aproximada.

2- Particularitats de l'aparell afinador

A l'igual que per a la nota, l'aparell presenta una fase inicial de posada en vibració. Necessita cert temps per a captar i reconèixer la freqüència fonamental de la nota e indicar els valors en cent a més del nom i l'octava. La fase de reconeixement de l'aparell sols pot començar després de la fase de posada en vibració de la nota.

Les notes molt greus (en la tuba o el trombó baix) o extremadament potents no poden ser examinades per l'aparell, la majoria de vegades a conseqüència de la reduïda amplitud de la fonamental.

3- Repercussió en l'instrumentista

L'efecte més perniciosos per al músic es produeix quant observa el quadre indicador de l'aparell mentre està tocant. Automàticament tracta de mantenir una diferència d'afinació mínima. Aquest reflex és inconscient i mai pot ser completament controlat.

Robert Meissner

BRASS BULLETIN N°83-1993

Informació Consell Escolar

Conservatori Professional
de Música d'Ontinyent

ACORDS PRESOS AL CONSELL ESCOLAR DEL DIA 1 DE FEBRER DE 2008

Aprovació per unanimitat del Compte Anual de Gestió del 2007.

Aprovació per unanimitat del Pressupost del 2008.

Aprovació de determinades activitats extraescolars previstes per al proper trimestre:

Intercanvis amb les orquestres del grau elemental de Cullera i Catarroja per al mes de maig.

Intercanvi de la nostra orquestra del grau professional amb l'orquestra del conservatori de la Vall d'Uixó: dies 8 d'abril ací i 15 d'abril en la Vall.

Assistència de l'alumnat de tercer cicle de Professional, i l'alumnat de Cor de 3r. i 4t. de Grau Professional a l'assaig general d'una òpera al Palau de les Arts, si s'aconsegueixen entrades.

Viatge a Andorra d'un grup representant del centre format per 4 professors i 3 alumnes de tercer cicle de Professional. Es tracta de donar un recital-concert. Esta activitat que servirà per a mostrar el treball que està fent-se en el nostre centre i donar-lo a conèixer en el marc d'una setmana cultural que allí s'organitza, abasta dels dies 19 al 21 de febrer.

Aprovació per unanimitat de les següents ampliacions de matrícula:

Iñiqui Grau Pla: 3er a 4^{rt} de Grau Professional de trompeta

Eloy Mompó Navarro: 1er a 2^{on} de Grau Professional de bombardí-tuba

Marc Puertes Puerto: 1er a 2^{on} de Grau Professional de clarinet

Neus Revert Calabuig: 1er a 2^{on} de Grau Elemental de piano

Maria Revert Calabuig: 1er a 2^{on} de Grau Elemental de piano

Enviament per part del president del Consell Escolar, Manel Garcia, en nom del Consell Escolar del nostre conservatori, d'una carta d'agraïment a la CAM, representada en la persona de Josep Robert Sellés, per haver comptat amb el nostre centre per a la realització de dos recitals de cant i piano, patrocinats per l'esmentada entitat.

Com a Secretària del Consell Escolar,
Pilar Ferrero Silvage

La LOE i els Conservatoris

El que la nova llei aporta a l'educació en general és una revisió en clau d'actualització dels paràmetres en què les diverses directrius normatives precedents han pretès donar resposta a les exigències pròpies de cada moment. Cada nova llei es fonamenta en millorar les condicions en què venen ocorrent les coses i al mateix temps, planteja línies d'actuació en resposta als reptes de futur que s'estimen coherents en eixe moment.

La LOE, tal com resa al seu preàmbul, està presidida per tres principis: El primer rau a l'exigència de proporcionar una educació de qualitat a tots els ciutadans, d'ambdós sexes, en tots els nivells del sistema educatiu.

El segon, emfatitza sobre la necessitat que tots els components de la comunitat educativa col·laboren a aconseguir aquest objectiu tan ambiciós. El tercer, consisteix a comprometre's decididament amb els objectius educatius plantejats per la Unió Europea per als pròxims anys.

Des d'aquests punts de vista, l'estructuració normativa anirà desplegant-se al transcurs del temps, adequant-se a cada tram, sector, comunitat i centre.

Sempre considerant que el progrés esdevé imparabla, la situació actual de l'ensenyament musical planteja als professionals que se'n dediquen i a les institucions que els acullen, seriosos problemes, la solució que se'ls done als quals, condicionarà indefectiblement el camí que prendran els nostres fills o deixebles, segons el cas.

Aquesta llei, aposta per fer fàcil i efectiva la compatibilització dels ensenyaments de règim general i els de règim especial, per mitjà de les convalidacions, les coordinacions horàries entre centres i la creació de centres integrats.

Les ensenyances elementals queden estructurades a la manera de la Comunitat valenciana, i sempre que es donen dins de centres reglats, compten a l'edat de l'alumnat com a un dels principis d'ordenació.

Les ensenyances professionals volen donar resposta a tres expectatives de futur. D'una banda la formativa, d'altra, el vessant orientador en unes edats importants, i com a tercer objectiu servir de preparatòries per als estudis superiors, que ve a ser el vessant més important, entenent-se que la vertadera professionalització s'adquirix als estudis superiors, tal com en qualsevol altra branca s'adquirix a la universitat.

Les ensenyances elementals, s'han volgut erigir en el nivell primerenc d'introducció al món de la comprensió i l'expressió musical, com no podia ser d'altra manera.

Les ensenyances professionals apareixen com un període d'instrucció tècnica i d'assoliments dels elements formatius que hauran d'anar aprofundint al transcurs del grau. Cal considerar, que en la

formació i desenvolupament d'un músic, no és més característica l'adquisició de nous continguts com l'aprofundiment progressiu en aquells que esdevenen essencials des de l'inici d'aquests estudis.

No es fa llarg si aconseguim un ordenació coherent tant en l'organització de la docència com en la gestió del currículum.

La figura del professor juga un paper crucial en la consecució dels fins proposats, tant a nivell global com a nivell de centre. Com resa a llei, que tots els joves puguin desenvolupar-se dins d'un marc d'equitat i qualitat, convertir els objectius generals en fites concretes, adaptar el currículum i la seua acció docent a les circumstàncies específiques del centre i el seu entorn, i aconseguir que els pares i les mares s'impliquen en la formació dels seus fills, no es pot dur endavant sense un professorat compromès amb la seua tasca.

Queixar-nos forma part de la nostra forma de ser. D'altra banda, que se'ns reconesca socialment, sembla una necessitat per a tothom. Les ensenyances artístiques pateixen de l'exuberància de les propostes didàctico-creatives, i pateixen de les mancances d'ordenació que podrien posar una mica de seny a la manera d'impartir-les o aplicar-les.

Potser la LOE vulga donar un pas en l'afany de combregar allò eteri amb allò que de quotidià té el diseg col·lectiu. Mentre la desinformació dels qui acudim als conservatoris —a tot tipus de conservatori— creient que el món de la música és un món complex per al qual s'ha de valer per llaurar-se un futur, ens n'estem equivocant en algun d'aquests dos plantejaments. Si anem cap a la formació preparatòria per a estudis posteriors manquem d'eficàcia, i si anem cap a la formació de bons melòmans, no fa falta tanta estratègia ni recursos.

El repte que se'ns presenta als conservatoris professionals no és altre que haver de conjugar socialment músics professionals als qui els ofega l'organització, amb alumnat que necessita d'una estructura organitzativa que li garantisca allò que el futur li va a exigir. Com sempre, el xoc desarreglat entre allò nou i allò vell.

Els temps canvien... però sols els temps. Tanmateix només hi ha eixida cap endavant. Paga la pena esforçar-nos per millorar tots, els grans i els menuts.

Intentem aprofitar l'oportunitat que ofereix aquest moment de trànsit normatiu per conrear un futur de conciliació de les voluntats de tots els sectors de la comunitat educativa.

Devem parlar més entre nosaltres. Podem fer-ho. Hem de garantir camins als qui ens venen resseguint. Eixe compromís habita al nostre Conservatori.

Josep Manel Garcia Company,
director del Conservatori

La Batuteca recomana

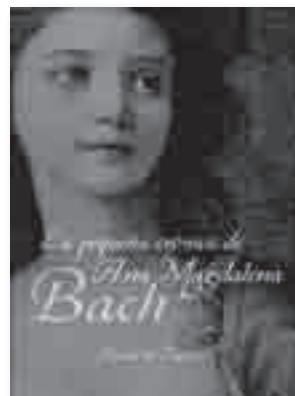

Biblioteca:

La pequeña crónica de Ana Magdalena Bach

Autor: anònim

Editorial: Circulo de lectores

Estudios sobre Mahler

Autor: Federico Sopena

Editorial: Rialp

Los grandes directores de orquesta

Autor: Hans-Klaus Jungheinrich

Editorial: Alianza Música

Así como suena

Autor: Lawrence Lindt

Editorial: Ma non troppo

El maestro invita a un concierto

Autor: Leonard Bernstein

Editorial: Siruela

La interpretación de la música

Autor: Thurston Dart

Editorial: Mínimo tránsito

Von Karajan Mi vida

Autor: Franz Endler

Editorial: Biografias Espasa

Notas para un violonchelo

Autora: Andrómeda Romano-Lax

Editorial: Planeta internacional

El efecto Mozart

Autor: Don Campbell

Editorial: Mundo Urano

Tecnopatías del músico

Autor: Luis Orozco Delclos

Editorial: Aritza

La música y el cerebro

Autor: Jean-Paul Despins

Editorial: Gedisa

El violín interior

Autora: Dominique Hoppenot

Editorial: Real Musical

El Contrabajo

Autor: Patrick Süskind

Editorial: Seix Barral

El violín de Auschwitz

Autora: Mª Àngels Anglada

Editorial: Destino

El enigma Vivaldi

Autor: Peter Harris

Editorial: Debolsillo

Videoteca:

La leyenda del pianista en el océano

Tim Roth, 1999

Amadeus

Milos Forman, 1989

El violín rojo

François Girard, 1999

Amor inmortal

Bernard Rose, 1994

El piano

Jane Campion, 1992

El fantasma de la ópera

Joel Schumacher, 2004

El pianista

Roman Polanski, 2002

Shine

Scott Hicks, 1996

Lisztomania

Ken Russell, 1976

La sombra de un pasado. (G. Mahler)

Ken Russell, 1974

Paganini

Klaus Kinski, 1987

Notturmo. (F. Schubert)

Dritz Lehner, 1988

El gran vals. (J. Strauss)

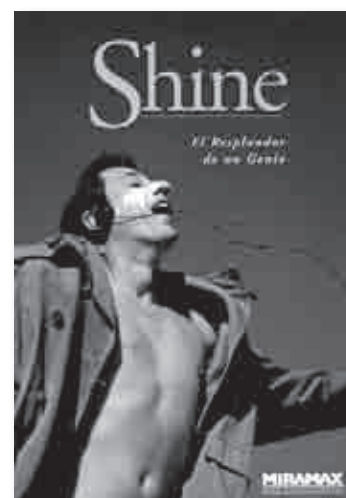
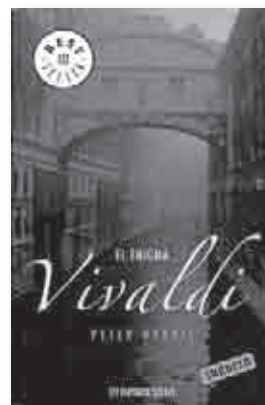
Andrew L. Stone, 1972

Farinelli

Gerard Corbian, 1994

El joven Toscanini

Franco Zeffirelli, 1988

I PER ALS MÉS MENUTS...

Billy Elliot

Stephen Daldry, 2000

Los chicos del coro

Christophe Barratier, 2004

La música Disney más divertida

Walt Disney, 2005

El cisne mudito

Richard Rich, 2000

La música del corazón

Wes Craven, 1999

Fonoteca:

Les quatre estacions, A.Vivaldi

Orquestra Filharmònica de Berlín. Herbert Von Karajan

Simfonies 2 i 3 "Renana", R.Schumann

Orquestra Filharmònica de Londres. Kurt Masur

Nits als jardins d'Espanya, Manuel de Falla

Orquestra de cambra de Lausanne. Jesús López-Cobos

Els planetes, Gustav Holst

Orquestra Filharmònica de N.York. Zubin Metha

El mar i Preludi a la migdiada d'un faune, C.Debussy

Orquestra Filharmònica de N.York. Kurt Masur

Obertures i Preludis, R.Wagner

Orquestra Simfònica de Chicago. Daniel Barenboim

Simfonia nº7, A. Bruckner

Filharmònica de Berlín. Daniel Barenboim

Simfonia nº2, J.Brahms

Simfònica de Chicago. Daniel Barenboim

Simfonia nº9, L.V.Beethoven

Filharmònica de Berlín. Daniel Barenboim

Simfonies nº 5 i 8 "Incompleta", F.Schubert

Royal Concertgebouw Orchestra. Nikolaus Harnoncourt

Anecdolari Musical

L'introable Herr Händel

Els dos grans mestres i compositors del barroc, G.F. Händel i J.S. Bach, havien nascut en pocs mesos de diferència l'any 1685 i en dos pobles molt pròxims: Halle i Eisenach, respectivament. En 1713

J.S. Bach es trasllada a la ciutat natal del seu país i col·lega amb la intenció de conèixer-lo. Händel, sobre ser molt jove, havia escrit ja moltes obres d'èxit i es trobava en Londres per a l'estrena de les seues òperes *El pastor confiado* y *Teseo*. En 1719 Bach realitza una altra visita a Halle, però novament Herr Händel es troba a Anglaterra, esta vegada com a

preceptor musical dels fills del príncep de Gales. Johann Sebastian no va repetir la visita i ambdós genis mai s'aplegaren a conèixer.

Com pot un piano recitar?

Conta el cronista Charles Salaman que escoltà per primera vegada a Liszt durant la visita del gran virtuós a Londres en 1840. Els cartells i programes anunciaven el concert com un *Recital de Piano* i la gent es preguntava com podia un instrument "recitar", verb fins aquell moment reservat a la declamació poètica. Interrogat pel cronista, l'agent londinenc de Liszt, un tal Beale, explicà que el mestre expressava autèntica poesia des del piano, pel que la funció bé es podia considerar com un vertader recital. Al assistir al concert, Salaman comprovà que no era eixa la idea que tenia el propi Liszt: *"En estos recitals –ens conta- després d'interpretar una peça del programa, Liszt deixava el prosceni i descendia al pati de la sala, on els bancs s'havien disposat per permetre fàcilment el pas. Així és que el mestre es movia entre ells saludant als espectadors i conversant amb els seus amics, en la elegant condescendència d'un príncep, fins que es sentia disposat a retornar al piano"*.

L'orquestra s'acomiada abans de ser acomiadada.

Haydn va dirigir per primera vegada la seua

Sinfonia de despedida en 1772, en Eisenstadt i davant el príncep Miklós. L'obra revela expressivament tant l'audàcia compositiva com el particular sentit de l'humor del seu autor. El final és un extens i lent moviment, al llarg del qual els músics van deixant de tocar i abandonen la escena uno darrere l'altre, fins que sols queda el director i un violinista per a acabar l'execució. Segons un testimoni de l'època, aquest concurrent recurs fou en realitat un velat reclam de Haydn al seu protector. En palau havien corregut rumors que el príncep pensava desprendre's de l'orquestra, els músics de la qual representaren davant ell el seu propi acomiadament baix la batuta del seu director. El cert és que els rumors no es compliren, no sabem si per efecte de tal argúcia, i la música clàssica va guanyar una de les seues obres més originals i representatives.

Un assumpte de nassos

Conta Nicolás Slonimsky que certa vegada Mozart desafià a Haydn a interpretar de corregut una peça que acabava de compondre. Haydn es va seure al piano amb un somriure de paternal suficiència, inicià l'execució de la partitura i, de sobte, es va parar abruptament. El manuscrit mostrava un nota que corresponia al centre del teclat, mentre la mà dreta devia tocar un triple agut i la mà esquerra un baix profund.

Ningú pot tocar aixó en tan sols dues mans!! –exclamà Haydn incorporant-se.

Jo sí que puc –va dir Mozart, tan tranquil-, és molt fàcil

Va seure al piano i va repetir l'execució de la peça. Al aplegar al moment conflictiu, es va inclinar ràpidament i tocà la nota central amb el nas.

És cert, resulta molt fàcil –va admetre Haydn-,... si es té un nas com el teu.

La música silenciosa

El paradigma de que Beethoven va compondre les seues més grans i sonores obres sent sord és

sols aparent. La moderna ciència cognitiva explica que el ser humà, al percebre sons per mitjà de la oïda, estableix una representació mental de dits sons. Esta elaboració li permet reconèixer els de la seua pròpia llengua o distingir la música del soroll. Beethoven, que fou un sord tardà, deixà de oir quant ja havia adquirit una excel·lent representació mental dels sons de la música, que pot escoltar en el seu interior i plasmar per escrit en una partitura, sense intervenció de ningun so real en eixe procés creatiu.

La broma macabra de Rossini

Edmond Michotte cita el següent diàleg entre Rossini i Richard Wagner:

Rossini: Després de la mort de Mozart, s'ha suggerit que Salieri l'assassinà per raons professionals utilitzant un verí d'acció lenta.

Wagner: Eixe rumor encara corria per Viena en els meus temps.

Rossini: Un dia li vaig dir a Salieri el següent, en so de broma: "Beethoven ha tingut molta sort, ja que el seu instint de supervivència l'ha portat a evitar el sopar en vostè. D'altra manera podria haver-lo enviat a l'altre món, com va fer amb Mozart" Salieri replicà, immutable: "Tinc jo aspecte d'enverinador?"

La Simfonia més cara del món

Es conta que quant Paganini es trobava a París en 1834, va voler conèixer a Hector Berlioz, batejat com el "segon Beethoven". Impressionat per les obres del compositor, el virtuós li va demanar que composara una simfonia per a ell, amb la condició de que l'instrument solista fora la viola. Per a estupefacció de Berlioz, li entregà 20.000 francs en l'acte, xifra que supera en creixes el que s'havia pagat fins el moment per un encàrrec musical. El resultat d'eixe encàrrec fou *Harold en Italia*, els solos de viola de la qual Paganini va jutjar de molt fàcils per a la immensitat de la seua tècnica i que, de fet, mai aplegà a interpretar. Hi ha qui assegura que en realitat aquell encàrrec fou només un pretext del magnànim violinista, per a ajudar a un jove compositor que encara passava moments difícils econòmicament.

El moment de la retirada

Segons conta Francesco Geminiani, cap a 1708 Scarlatti havia tornat a Nàpols com a director de música de la cort i convida a Corelli a oferir un concert en el Palau Reial. El gran violinista acudeix

des de Roma amb sols dos membres de la seua orquestra i expressa el seu recel sobre la idoneïtat dels músics locals per a tocar quasi sense assajos. Però després és ell qui falla al interpretar una *mascherade* del seu amfitrió, mentre els violinistes napolitans ho feren perfectament. Scarlatti, sense cap comentari, va seure al clavicordi i li proposà tocar junts una de les seues peces en do menor. Corelli errà de nou, al atacar en do major. "Riccominciamo", va dir Scarlatti, amb amable naturalitat. Però el mestre tornà a equivocar-se. Allí s'acabà el concert i poc després Corelli deixà definitivament de tocar el violí en públic.

Un adulteri postal

Encara que Liszt sols donà legalment el seu cognom als seus fills amb Marie d'Agoult, se li atribuïren nombrosos fills dels seus incomptables "amoríos". Un dels rumors més insistents en eixe sentit apuntava a la paternitat d'un jove pianista que se li pareixia moltíssim en físic i estil. A una pregunta directa de Cosima, la seua filla, sobre aquell presumpte germanastre, el mestre li va respondre amb una impertorbable finor: "Sols conec a la seua mare per correspondència i eixe tipus de coses no poden fer-se per correu".

Un colp del destí

Inclús els que saben poc o res de música clàssica solen reconèixer el famós *ta-ta-ta-tán* que obri la *Cinquena Simfonia* de Beethoven. Aquest colp espantador de quatre notes s'ha identificat sempre com la crida del destí a la porta dels escollits. En realitat el compositor ja havia utilitzat un recurs similar en el seu anterior concert per a piano i en altres obres com l'*Apassionata*, i alguns testimonis de l'època asseguren que es va inspirar en el cant d'un ocell dels boscos de Viena, el qual cantava amb un volum que superava les limitacions auditives del gran mestre. Eixa quasi ingènua reproducció d'un so que ell podia escoltar, sense donar-li major intenció simbòlica, ha passat a la imaginació col·lectiva com la veu del fat inevitable. I potser estiga be que així siga perquè l'acord, com tots sabem, és veritablement sobrecolridor.

Passatemps

PARAULA MÀGICA

Col·loca't enfront de la revista i eleva a poc a poc la part inferior fins que pugues desxifrar la paraula màgica.

VERTADER O FALS

Digues si les següents sumes son vertaderes o falses:

$$\text{♪} + \text{♪} + \text{♪} + \text{♪} = \text{♪} \quad \square$$

$$\text{♪} + \text{♪} + \text{♪} + \text{♪} = \text{♪} \quad \square$$

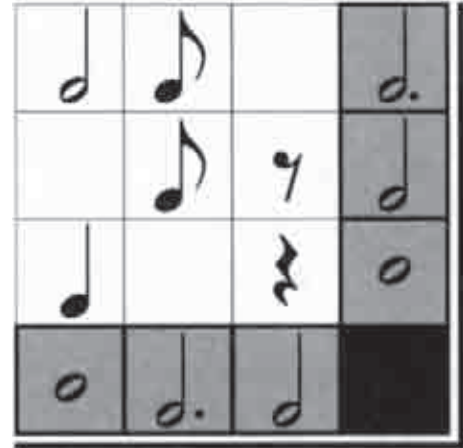
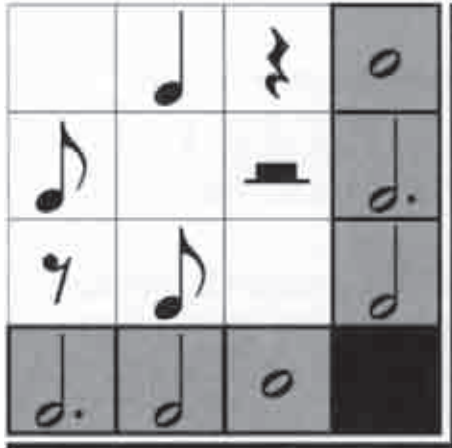
$$\text{♪} + \text{♪} + \text{♪} + \text{♪} = \text{♪} \quad \square$$

CONTINUA LA SÈRIE

VALORS MUSICALS

Completa els espais en blanc de forma que sumant en horitzontal i vertical s'obtinguen els resultats dels quadres en gris.

TEST CULTURAL

Marca amb una creu la resposta correcta.

El compositor F. Mendelssohn va descobrir a:

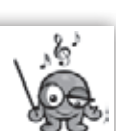
- ☐ Mozart
- ☐ Beethoven
- ☐ Bach

El compositor Schubert va compondre la Simfonia:

- ☐ "La inacabada"
- ☐ "El reloj"
- ☐ "Las cuatro estaciones"

Qui va compondre la famosa "Marcha Nupcial"?

- ☐ Schubert
- ☐ Haendel
- ☐ Mendelssohn

Agenda

ABRIL

- 8 Intercanvi Orquestra Conservatori La Vall d'Uixó a Ontinyent.
9, 10 i 11 CONCERTS PRIMAVERA.
14 Convocatòria proves d'accés a Grau Professional.
15 Intercanvi Orquestra Conservatori Ontinyent a La Vall d'Uixó.
24 Presentació del CD "Collage" de Pep Soler.
29 Concert dúo Flauta i Piano "Godard":
Estefania Santamargarita i Joanjo Albinyana.
30 Visita del compositor i director Enrique Gosp al conservatori.

MAIG

- 16 Concert didàctic per a escolars de primària a càrrec de "Quatretub.es".
21 Intercanvi assignatura de conjunt de corda a Catarroja.
23 i 24 Concurs de tuba Altea.
27 Intercanvi assignatura de conjunt de corda de Catarroja i Cullera a Ontinyent.
30 Concert al centre comercial "El Teler" a càrrec dels alumnes de cambra del CPM d'Ontinyent.

JUNY

- 2 Publicació vacants Grau Professional.
6 Master class Quintet de Metalls "Vent de Llevant".
Intercanvi assignatura de conjunt de corda a Cullera.
9 al 13 Inscripció proves d'accés a Grau Professional.
19 Concert antics alumnes del conservatori.
23, 24 i 25 Proves d'accés a Grau Professional.
26 Clausura de curs.
30 Matrícula Ensenyances Elementals.

JULIOL

- 7 al 11 Matrícula a Grau Professional.

SETEMBRE

- 2 i 3 Exàmens setembre.
2 al 4 Inscripció proves d'accés a Grau Professional.
5 Proves d'accés a Grau Professional.
9 al 12 Inscripció d'ingrés a les Ensenyances Elementals.
15 Proves d'ingrés a les Ensenyances Elementals.
17 al 19 Matrícula 1r d'Ensenyances Elementals.

Cites i Frases Cèlebres

"Ni una inteligencia sublime, ni una gran imaginación, ni las dos cosas juntas forman el genio; amor, eso es el alma del genio"

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791), compositor austríac

"La música es una revelación más alta que la filosofía"

Ludwig van Beethoven (1770-1827), compositor alemany

"La música produce una especie de placer sin el que la naturaleza humana no puede pasarse"

Confucio (551-479 a. C.), filòsof xinès

"Hay tres cosas que siempre he amado y nunca he compartido: la música, la pintura y las mujeres"

Bernard le Bouvier de Fontenelle (1657-1757), escriptor francès

"Sólo el pedernal del espíritu humano puede arrancar fuego de la música"

Ludwig van Beethoven (1770-1827), compositor alemany

"Pienso en la música como en un menú. No puedo comer lo mismo todos los días"

Carlos Santana (1959-), músic de rock nord-americà

"Richard Wagner tiene momentos adorables, pero insoportables cuartos de hora"

Gioacchino Rossini (1792-1868), compositor italià

"La trompa es el alma de la orquesta"

Robert Schumann (1810-1856) compositor alemany

"Se debe tener la partitura en la cabeza y no la cabeza en la partitura"

F.H. Cowen (1852-1935) compositor britànic

"Es cierto que he recibido alguna instrucción musical de Haydn, pero nunca he aprendido nada de él"

Ludwig van Beethoven (1770-1827), compositor alemany

"Cuando pienso en Liszt como artista, aparece ante mis ojos potente, en lo alto, soplando las trompetas de Jericó *fortissimo* y *pianissimo*"

Frédéric Chopin (1810-1849), pianista i compositor polonès

"La música, para crear armonia, debe estudiar la discordancia"

Plutarco (c. 50-c. 125), escriptor i filòsof grec

"No escuchéis los consejos de nadie, sino al viento que pasa y nos cuenta la historia del mundo"

Claude Debussy (1862-1918), compositor francès

"Si quieres comprender los milagros házlos tú mismo"

Ludwig van Beethoven (1770-1827), compositor alemany

"Si no obtenemos la felicidad es porque puede ser que valgamos más que ella"

Franz Liszt (1811-1886), pianista i compositor austrohongarès

"La gran música es la escritura del hombre completo"

Paul Valéry (1871-1945), poeta i escriptor francès

"Las obras de Chopin son como cañones sepultados entre flores"

Robert Schumann (1810-1856) compositor alemany

TALLER DE FUSTERIA,
ALMACEN DE PORTES,
CUINES POSFORMAT I FUSTA,
ARMARIS EMPOTRATS.

Acda. Almansa, 50
46870 ONTINYENT
(Valencia)
Tel. 96 238 31 76
Mòvil. 605869257 / 58

Avda. Daniel Gil, 36 • Tel. y Fax 96 238 35 24
46870 ONTINYENT (Valencia)

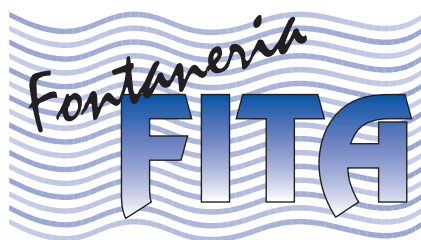
**INSTALACIONES ELÉCTRICAS - AUTOMATISMOS
BOBINADOS - ELECTRÓNICA INDUSTRIAL**

Pol. Ind. El Pla - C/. Jacquard, 22 - Prox. 8-1 - 46870 ONTINYENT (Valencia)
Tel. 96 238 90 15/16 - Fax 96 291 29 46 - e-mail: govitec@terra.es

**Puertas, Ventanas, Mosquiteras,
Mamparas de Baño, Montajes de Aluminio, ...etc**

C/. La Llana, 6 • Apdo. 635 • 46870 ONTINYENT (València)
Tel. y Fax 96 238 82 36 • Tel. Exposición 96 238 65 44

Sanitarior
Griferías
Calefacción
Mamparas
Muebles de Baño
Piscinas
Aire Acondicionado
Energía Térmica

C/. Salvador Tormo, 9 bajo • 46870 ONTINYENT (Valencia)
Tel. y Fax 96 238 62 41

gráficas minerva sucesores, s.l.

Manuel Simó Marín, 14 _ 46870 Ontinyent (València)
Tel. 96 238 00 67 _ Fax 96 238 90 98
info@graficasminerva.es _ www.graficasminerva.es

es i no es...

Obsequi al Conservatori del seu autor, Oscar Esplà Gutiérrez

GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA D'EDUCACIÓ

**Conservatori Professional
de Música d'Ontinyent**

Plaça de la Coronació, 27
46780 ONTINYENT (València)
Tel.: 962388598 - Fax: 962914262